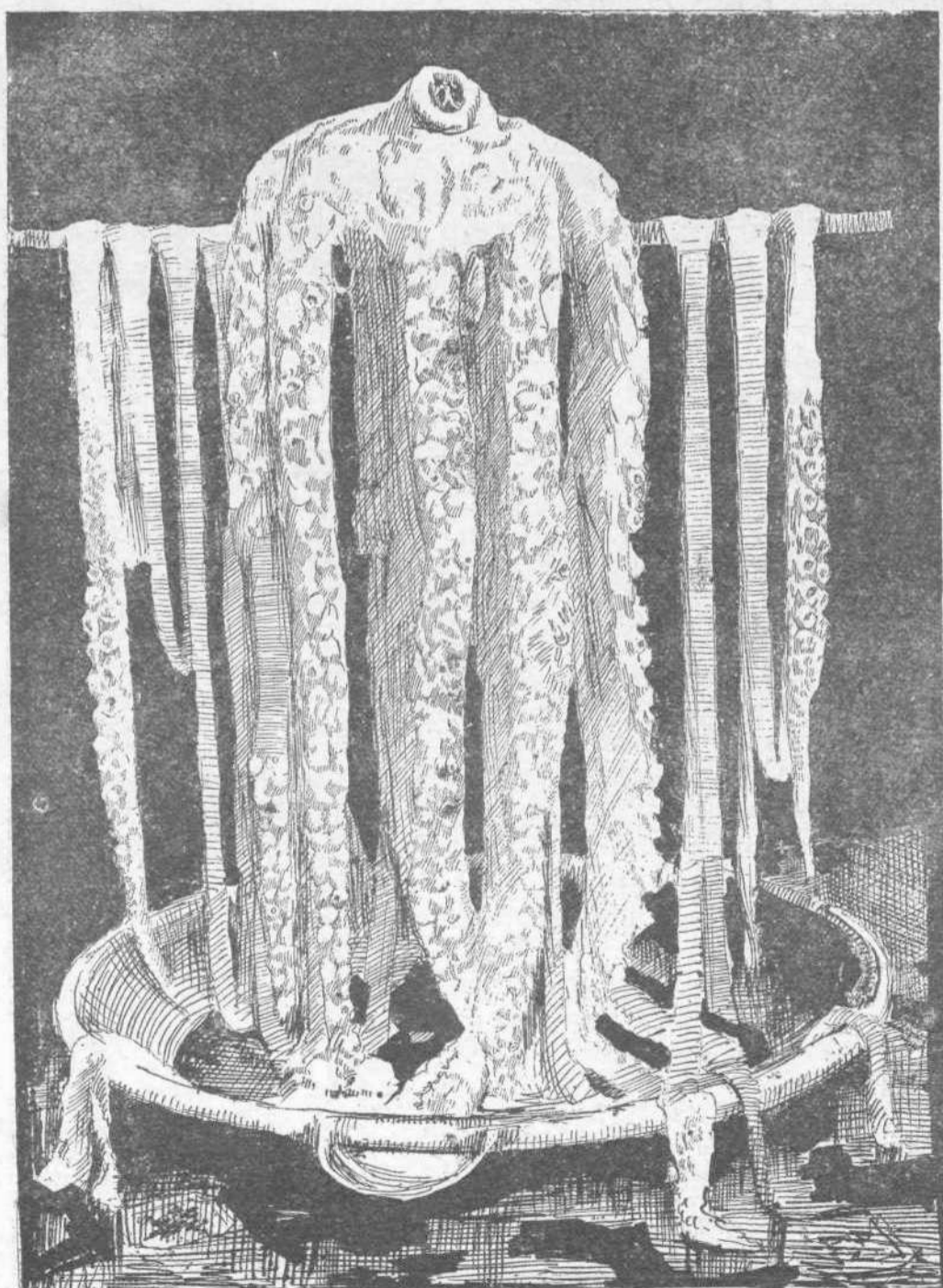

Αριθμός 20

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

Έν Αθήναις τῇ 28 Μαρτίου 1899.

Τὸ παμμέγεθες χταπόδι εἰς τὸ φυσικὸν μέγεθός του

ΠΩΣ ΑΝΕΚΑΛΥΨΑ ΤΟ "ΔΙΑΒΟΛΟΨΑΡΟ,"

Ἐξοχον ἄρθρον τοῦ ἄγγλου Οὐίλλιαμ Χάρβυ περὶ τοῦ τερατώδους χταποδίου τοῦ ὠκεανοῦ, τοῦ ὁποίου θαυμασίαν περιγραφὴν θ' ἀναγνώσῃτε κατωτέρω.

Εἰς τὴν Νέαν Γῆν ὑπάρχει ωραιότατος τις κόλπος γνωστός ὑπὸ τὸ ὄνομα Κόλπος τῆς Συλλήψεως, εἰσχωρῶν βαθύτατα εἰς τὴν ξηρὰν, μὴ παρασόμενος ποτὲ ἀπὸ τρικυμίας, ἐκτάκτως ἰχθυοτρόφος καὶ ρωμαντικώτατος. Εἰς τὴν δυτικὴν ἀκτὴν τοῦ κόλπου τοῦτου ὑπάρχει μικρὸς τις λιμὴν, κείμενος εἰς ἀπόστασιν δέκα περίπου μιλίων ἀπὸ τοῦ στομίου, ὅστις ὀνομάσθη «Λιμὴν Πορτογαλικὸς» πρὸς τιμὴν τοῦ ἀνακαλύψαντος αὐτὸν πορτογάλου ἐξερευνητοῦ.

Ὁ λιμὴν οὗτος μετεβλήθη σὺν τῷ χρόνῳ εἰς εὐτυχέστατον χωρίον ἀλιέων, σήμερον δὲ ἀριθμεῖ πληθυσμὸν ἀπὸ 800 περίπου ψυχάς. Ἡ τοποθεσία του εἶναι ἐκτάκτως γραφικὴ. Αἱ καλύβαι τῶν ἀλιέων εἶναι ἐγκατεσπαρμέναι ἀτάκτως ἐπὶ τῶν βράχων, δεσπόζουσαι τῶν ἡρέμων ὑδάτων τοῦ μικροῦ λιμένος. Αἱ ὁδοὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ χωρίον εἶναι ἄγνωστοι. Κάθε σπιτάκι φωλιάζει ὅπου ἤμπορεῖ μέσα στὰ βράχια. Ἐνας μικροσκοπικὸς καταρράκτης πίπτει ἀπὸ τοὺς βράχους εἰς τὰ ἡρέμα ὑδάτα τοῦ λιμένος. Τὸ ὄλον δὲ κάλλος τῆς σκηνογραφίας συμπληροῦται ἀπὸ τὴν νῆσον Μπέλ, κειμένην εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων μιλίων, εἰς τὸ βάθος τοῦ κόλπου, κατάφυτον καὶ ποιητικωτάτην.

Τέσσαρας αἰῶνας μετὰ τὸν Πορτογάλον ἐξερευνητὴν Κορτερεάλ, ἔφθασεν εἰς τὰ ὑδάτα τοῦ γραφικοῦ ἐκείνου λιμένος ἓνας ἐπισκέπτης ἄλλου ἐντελῶς εἶδους. Τὴν 26ην Ὀκτωβρίου 1873, δύο ἀλιεῖς ὀνόματι Θεόφιλος Πικὼ καὶ Δανιὴλ Σκουάιρ, ἐμπήσαν εἰς τὴν βαρκουλίαν των καὶ ἐπῆγαν νὰ ψαρεύσουν ρέγκαις. Ὁ υἱὸς τοῦ πρώτου, ἓνα παιδί δώδεκα ἐτῶν, ἐκάθητο εἰς τὸ τιμόνι. Ὅταν ἔφθασαν πλησίον εἰς τὴν νῆσον Μπέλ εἶδαν ἓνα ὑπερμέγεθες ἀντικείμενον ἐπιπλέον τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων. Ὑποθέσαντες ὅτι ἦτο λείψανον μεγάλου τινος ναυαγίου, διηυθύνθησαν πρὸς αὐτὸ καὶ εἰς ἐκ τῶν ἀλιέων τὸ ἐκτύπησε χάριν περιεργείας μετὰ τὸ καμάκι του. Ἀμέσως ἡ μάζα ἐκείνη, ἥτις ἐφαίνετο νεκρά, ἐζωογονήθη. Ἀνυψῶθη ἀγρίως ὑπεράνω τῶν ὑδάτων, καὶ ἐδειξεν εἰς τοὺς ἐντρόμους ἀλιεῖς δύο με-

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

είς τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα Διπ. 10

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐσωτερικοῦ Ἐτησίᾳ δρ. 5. — Ἐξώτερος δρ. 3
Ἐσωτερικοῦ ἡμ. 5. — Ἐξώτερος ἡμ. 3

ΑΓΓΕΛΙΑΙ Ο ΣΤΙΧΟΣ ΔΡ. 1

γάλα μάτια ἀστράπτουσα ἐκ λύσσης καὶ ἓνα μεγάλον
ράμφος μετ' ὅποιον ἐκτύπησεν δυνατὰ τὴν βάρκαν εἰς
τὸ πλευρὸν. Ταυτοχρόνως σχεδὸν ἓνας μικρὸς, λεπτός,
σκελετωδὴς τρόπον τινα βραχίων ἀνέκυψεν ἀπὸ τὰ ὕ-
δατα καὶ μετ' ἄτακτον βέλους ἐκούλουριάσθη τριγύρω
εἰς τὴν λέμβον. Τούτων ἐπιφυλάσσων σχεδὸν ἀμέσως
καὶ δευτέρως βραχίων, πολὺ ἰσχυρότερος ἀλλὰ βραχύ-
τερος, ἀμφότεροι δὲ περιέσφιναν εἰς τοὺς κλισίους τῶν
τῆν βάρκαν, ἧτις ἤρχισεν νὰ βυθίζεται. Τὸ τρομερὸν
τέρας ἐξηρανόθη τότε ὑπὸ τὰ ὕδατα, σφύρον μαζὶ τοῦ
καὶ λέμβου καὶ ἀνθρώπων. Οἱ ἐντρομοὶ ἄλλοις παρε-
λύθησαν τελείως ἐκ φρίκης καὶ ἐνόμισαν ὅτι εἶχεν ἐπι-
στῆ ἡ τελευταία στιγμή των. Τὸ ὕδωρ ἤρχισεν νὰ εἰσ-
ρῆ εἰς τὴν λέμβον ἐνθ' ἑαυθίς, ὅλον ἐπερίσσευον
καὶ εἰς ὄλιγα δευτερόλεπτα οἱ ἀτυχεῖς ἐκείνοι ἀνθρώ-
ποι θὰ εὕρισκαν σκληρὸν θάνατον. Ἐν τούτοις, ταχὺ
ὡς ἀστραπὴ, τὸ μικρὸ παιδί τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν ἁλίων,
ἀντιληθὲν τὸν κίνδυνον, ἤρπασε ἓνα μικρὸν πέλκεν
εὐρισκόμενον εἰς τὰ βάθος τῆς λέμβου καὶ μετ' ὅσον
κτυπήματα, ἀπέσπασε ἀμφοτέρους τοὺς μυστηριώδεις
ἐκείνους βραχίονας. Τὸ ἄγνωστον τέρας δὲν ἀπεπειράθη
νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πάλιν. Ἐχῆσε δύο ἕως τρία
γαλιόνα ὕγρου μελανοειδούς, ἀπὸ τῶ ὅποιον ἐξέπεμψε
μία ὀσμὴ ὁσμὴ ὡσεὶ μόσχου καὶ ὅπερ ἐμαύρισε τὰ
νερὰ εἰς ἀπόστασιν πολλῶν μέτρων ὀλοτρόγυρα.

Ἐπειτὰ ἡ παμμεγέθης μάζα ἐφάνη ὡς ν' ἀρίστο
νὰ παρασυρῆ εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης καὶ τὸ μέγα
ράμφος τὸ ἀπειλητικὸν καὶ εἰδεχθῆς ἐξηρανόθη. Οἱ
ἐντρομοὶ ἄλλοις εἶδον μόνον τὸ ἄκρον τῆς οὐράς τοῦ
τέρατος ἐνθ' ἐδυθίζετο καὶ τοῖς ἄκρον ὅτι εἶχε μῆκος
ἐπτά ἕως ὀκτὼ μέτρων. Φοβούμενοι δὲ μήπως τὸ ὕ-
δρον ἐκείνου θύρῃν τοὺς καταδιώξῃ ἐπεσσαν νὰ
φθάσουν εἰς τὴν ξηρὰν ἐνθ' ὁ μικρὸς ἐκείνος παῖς ὅστις
ὀνομάζετο Τὸμ Πίκου καὶ εἰς τὸν ὅποιον ὀφείλετο
ἡ σωτηρία των ἐφρόντιζε νὰ παραλάβῃ μαζὶ τοὺς
ἀκρωτηριασθέντας βραχίονας, τοὺς ὁποίους ἔφερον εἰς
τὸ χωρίον ὡς πρόπαια τῆς νίκης.

Ὁ Τὸμ δὲν ἠνέγνωσε καθόλου ὅτι εἶχε κάμει κάτι
τι ἀξιοσημείωτον. Ἐρριψε τὸν μικρότερον βραχίονα
εἰς τὸ πλευρὸν τῆς θαλάσσης του, ὅπου ἀτυχῶς
κατεβροχθίσθη ἀμέσως ἀπὸ μερικὸς πειναλέου σκύ-
λου. Τὸν μεγαλύτερον ἐν τούτοις καὶ τὸν λεπτότερον
ἐφρόντισε νὰ τὸν φυλάξῃ προσεκτικῶς. Ἐραν-
τάσθη ὅτι ἠμποροῦσε νὰ τὸν μεταβάλλῃ εἰς σχοινὶ διὰ
νὰ δεινὴ τὴν βάρκα του! Ὁ παππῆς τοῦ χωριῦ ἤκουσε
τὸ ἐπεισόδιον ἐκείνου καὶ τοῦ συνέστησε νὰ μὴ τὸν
φέρῃ, διότι, τοῦ εἶπε, ἐγὼ εὐεργετηθῆναι μετὰ τὰ
περιέργα ζῶα καὶ ψάρια ποῦ εὕρισκον. Τὴν ἐπομένην
ἡμέραν ὁ Τὸμ παρουσιάσθη εἰς τὸ σπῆτι μου καὶ με-
τ' ἠρώτησε ἂν ἤθελα νὰ τὸν ἀγοράσω. Μοῦ ἀπηγγέθη μετ' ὀλί-
γας λέξεις ὅλα τὰ διατρέξαντα, χωρὶς νὰ ὑπερηφα-
νεύεται καθόλου διὰ τὸ κατόρθωμά του. Μετ' ὅσον
προθυμίαν ἐκλείσθη τὴν συμφωνίαν μαζὶ του, ἕκαστος
δύναται νὰ φαντασθῇ. Ὁ Τὸμ δὲ ἔφυγεν εὐχαριστημέ-
νος καὶ εὐτυχῆς μετ' ἡμετέραν ἀμοιβὴν ποῦ τοῦ
ἔδωκα.

Δὲν ἦτο ἐν τούτοις εὐτυχέστερος ἀπὸ ἐμὲ, διότι
ἐγὼ τώρα ἤμουν κάτοχος ἑνὸς ἀπὸ τὰ σπανιότερα ἀν-
τικείμενα τοῦ ζωικοῦ βασιλείου. Τί δὲν θὰ εἶδεν ὁ
τότε ζῶν ἀκόμη Φράνκ Βόκλαντ δ' ἐν παρόμοιον εὐ-
ρημα, — δὲ ἓνα ἀληθὴ πλόκαμον τοῦ μῆχρι τοῦδε μυ-
θικοῦ θεωρουμένου ἀδιαβολοφάρου, περὶ τῆς ὑπάρ-
ξεως τοῦ ὁποῦ ἀπὸ αἰῶνων ἐφελονέουον οἱ φυσιολό-
γοι; Ἐγνώριζα ὅτι ἐκράτουσα εἰς τὰς χεῖράς μου
τὴν κλεῖδα τοῦ μεγάλου μυστηρίου καὶ ὅτι νένον κε-
φάλιον θὰ προσετίθετο τώρα εἰς τὴν φυσικὴν ἱστο-
ρίαν. Ἄλλ' ἡ χαρὰ μου ἐμαυτῶν ἐκ τῆς πικρίας
τὴν ὁποίαν ἠσθάνομην διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ χρονο-
τέρου βραχίονος, τὸν ὁποῖον ἐκ τῆς ἀπροσεξίας τοῦ
Τὸμ Πίκου ἔχασα μέσα ἀπὸ τὰ χεῖρά μου. Ἐν τού-
τοις παρηγορούμην μετ' ἡμῶν ἰδὲν τῆ βοήθειά τοῦ
ἀποκοπέντου ἐκείνου μέλους θὰ καθίστατο δυνατὴ ἡ
τεχνητὴ ἀναπαράστασις τοῦ τέρατος ἐκείνου τὸν θα-
λάσσιον, ὅπως ὁ Κουβρὲ καὶ τὸσο ἄλλοι εἶχον κάμει
προκειμένου περὶ τῶσαν χειρῶν παλαιοντολογικῶν
θύρῃν, τῶν ὁποίων εἶχον ἀνευρεθῆ ὀλίγα μόνον ἀντι-
κατα. Ἐν τούτοις ἡ τύχη μου ἐπεφύλασσε κάτι τι
περισσότερον παρ' ὅσον ἐτόλμων τότε νὰ ἐλπίζω.

Δὲν ἔχασα τὸν καιρὸν μου. Ἐτρέξα ἀμέσως κάτω
εἰς τὸν λιμένα ὅπως μάθω τί ἀκριβὴς συνέβη. Ἐπεσσε
ἐνθ' αὐτὸν δύο ἄλλοις, εἰτινες καλὰ καλὰ δὲν εἶχον
συνέλθει ἀκόμη ἀπὸ τὸν φόβον ποῦ ἠσθάνομην. Ἐ-
τρέμαν ἀκόμη ἐνθ' ἑαυθίς ὄμιλον. Καὶ μόνῃ ἡ ἀνά-
μνησις τοῦ τέρατος τοῦ ἐκαμνε νὰ φρίσσει. Ἐκείνο
τὸ ὅποιον τοὺς ἐκαμνε τὴν μεγαλειτέραν ἐντύπωσιν
ἦσαν οἱ παμμέγιστα πρᾶσινοι ὀφθαλμοὶ οἱ ἀστρά-
πτοντες ἐξ ἀπειργάπτου μανίας καὶ τὸ μέγα ράμφος
τὸ παπαγαλοειδές, τὸ ὅποιον ἐβγῆκεν ἐξᾶνα ἀπὸ
μῆαν κοιλότητά εἰς τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς, ὡς νὰ
ἤθελε νὰ τοὺς σπῆσι.

Ἐβεβαίοναν ὅτι τὸ μακρὸν τοῦ ἀπαισίου καὶ ἀπε-
χθοῦς ἐκείνου τέρατος ἦτο ἄνω τῶν 60 ποδῶν καὶ ὅτι
τὸ κεφάλι τοῦ χροδὸν ἦτο ὅσον βαρελὶ. Εἰς ὅλα αὐτὰ
πρέπει νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν σύγχυσιν τῶν
φρονῶν εἰς τὴν ὁποίαν τοὺς ἐρριψεν ὁ τρόμος· ἀλλὰ
φυσικὰ, λέγοντες μακρὸς ἦν ὁ τὸ τε σωμα καὶ τοὺς
πλοκάμους· θ' ἀποδείξω δὲ μετ' ὀλίγων ὅτι δὲν ἀπει-
χον πολὺ τῆς ἀληθείας. Μακριὰ σπουδαῖ τῶν θαλασ-
σιῶν ἐκείνων τεράτων μετ' ἔπεισαν κατόπιν ὅτι τὸ προ-
κειμένον ἦτο ἐν ἀπὸ τὰ μεγαλειτέρα· ὅτι τὸ πραγ-
ματικὸν σῶμα τοῦ θὰ εἶχε μῆκος 15 ἕως 20 ποδῶν
καὶ οἱ μακροὶ πλόκαμοὶ τοῦ 35 ἕως 40. Τὸ βῆρος
τοῦ δὲν ἐξῆλθεν ὀλιγώτερον τῶν 1,200 λιτρῶν.

Ἐπὶ ἡμέρας πολλὰς οἱ ἄλλοι ἐφρονοῦντο νὰ ἐξελ-
θουν εἰς τὸ πέλαγος μετ' ἡμῶν τῶν, τρέμοντες
μῆπως συναντήσουν ἄλλον τινὰ θαλάσσιον δαιμόνα ἢ
ροβοῦμενον μῆπως τὸ αὐτὸ τέρας περιεμῆν κάπου ἐκεῖ
νὰ τοὺς ἐκδιώκῃ διὰ τοὺς ἀποκοπέντους βραχίονάς του,
τῶν ὁποίων ἐστερήθη χάρις εἰς τὴν χειρουργικὴν δε-
ξιότητά τοῦ μικροῦ Τὸμ. Ὁ παππῆς τοῦ χωριῦ, ὅστις
εἶχεν ἰδεῖ τὸν καταραχιδωθέντα ὑπὸ τὸν σκύλον χρο-
δὸν βραχίονα μετ' ἐβεβαίοναν ὅτι εἶχε μῆκος 8 ἕως 9
ποδῶν καὶ πᾶχος 16 ἕως 18 δακτύλων, τρομερὸν ὄν-
τως ὄπλον.

Ἐνταῦθα δύναμαι νὰ εἶπω ὅτι μετὰ τὴν ἐπίσκε-
ψίν μου ἐκείνην εἰς τὸ χωρίον τῶν ἁλίων, ἔχασα
πλέον ἐπὶ δέκα ἕως δώδεκα ἔτη τὸν Τὸμ καὶ ὅταν
τὸν ξαναεἶδα εἶχε γένην πλέον ἓνας ὄρατος καὶ εὐρω-
στος νέος. Ἐμαθα ἐκτὸς τούτου ὅτι ἐφρμιζετο διὰ
τὴν πόλιν του καὶ τὸ θάρρος, καθὼς καὶ διὰ τὸν
λαμπρὸν καὶ ἀγαθὸν του χαρακτήρα. Ἐγελᾶσθαι δὲ
ἐγκαρδίως διὰ τὴν συνάντησίν του μετ' ὁ διαβολοφάρου,
οὗτινος διετῆρει ἀκόμη ζωηροτάτην τὴν ἀνάμνησιν.

Ἄλλ' ἂς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ θέμα μας μετ' ὀ-
λίγας ἡμέρας ἐπιδοθῆναι μετὰ πάθους εἰς τὴν μελέ-
την τοῦ ἀποκοπέντου πλοκάμου. Κατόρθωσα ν' ἀνα-
καλύψω ὅτι οὗτος ἦτο ὁ εἶς ἐκ τῶν δύο μακρῶν βρα-
χίων μετ' ὅσους ὁποῦ τὰ θαλάσσια ἐκείνα πλάσματα
εἶναι πεποικισμένα· οἱ ὑπόλοιποι ὀκτὼ εἶναι
μὲν παχύτεροι, ἀλλ' ἔχουν μῆκος κατὰ τὸ ἐν τέταρ-
τον μικρότερον. Μετρήσας τὸν πλόκαμον ἐκείνον, εἶδα
ὅτι εἶχε μῆκος 10 ποδῶν· ἀλλ' οἱ ἄλλοι μου εἶπαν
ὅτι ἄλλοι δέκα τοὐλάχιστον πόδες ἔμειναν προσκολλη-

λῆμένοι εἰς τὸ σῶμα, ὅταν ὁ μικρὸς Τὸμ κατήνεγκε
τὸ ἀποταλαματικὸν διὰ τοῦ πελάεως του κτύπημα.
Ἐκτὸς τούτου ὁ ἀπρόσεκτος Τὸμ ἔφρκε νὰ κατα-
στραφῶν ἄλλοι 4 ἕως 5 πόδες. Τὸ ἀρχικὸν μῆκος
τοῦ συνεπῶς δὲν ἦτο ὀλιγώτερον τῶν 35 ποδῶν. Εἶχε
περιφέρειαν 3 1/2 δακτύλων καὶ ἦτο σκληρότατος καὶ
τραχύτατος. Τὸ χρομᾶ του ἦτο ὄχρῳ τριανταφυλλί.
Πρὸς τὸ ἄκρον ἐπλάτυνε ὅσον κοτυλῖ, ἀπέντα δὲ πᾶ-
χος 6 δακτύλων. Τὸ πεπλατυσμένον ἄκρον ἦτο ὀπι-
σμένον μετ' ἠθλαστήρια, κατέληγε δὲ εἰς ὄρεϊαν ἀκμῆν.
(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχῆς)

Εἶχε τὴν ὄψιν τοῦ κολπίσκου, ἐπάνω εἰς τὴν
Νορβηγίαν ἦτο τὸ μικρὸ σπιτάκι, κτισμένον μετ' ἁλίων
καὶ μετ' οὐτσουρα. Τρεῖς ἄνδρες περιεστοιχίζον τὸ
ζῆκι, ἐξοπλισμένοι εἰς εὐρείας ἔδρας. Ἐκαστος εἶχε
παρὰ τὸ πλευρὸν του ἀπὸ ἓνα κανάτι μπίρα καὶ ἀπὸ
μῆαν κωνοθήκη. Ἦσαν εἰς ἱερεῖς, εἰς ἀξιωματικὸς
καὶ εἰς ἱατροῦς.

Ἡ "ΝΕΡΑΪΔΑ," (Γαλλικὸν διήγημα)

Εἶχε τὴν ὄψιν τοῦ κολπίσκου, ἐπάνω εἰς τὴν
Νορβηγίαν ἦτο τὸ μικρὸ σπιτάκι, κτισμένον μετ' ἁλίων
καὶ μετ' οὐτσουρα. Τρεῖς ἄνδρες περιεστοιχίζον τὸ
ζῆκι, ἐξοπλισμένοι εἰς εὐρείας ἔδρας. Ἐκαστος εἶχε
παρὰ τὸ πλευρὸν του ἀπὸ ἓνα κανάτι μπίρα καὶ ἀπὸ
μῆαν κωνοθήκη. Ἦσαν εἰς ἱερεῖς, εἰς ἀξιωματικὸς
καὶ εἰς ἱατροῦς.

ΕΝΑΣ ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΣΚΥΛΟΣ

Ἐχετε ἀκουστὰ σκύλους, οἱ ὅποιοι νὰ καταβά-
λουν ἄρκτους καὶ νὰ σπαράσσον τὰ ἀγριώτερα θη-
ρία·
Τοιοῦτου εἶδους σκύλοι, — καὶ εἶναι σπανιότα-
τοι, — ὑπάρχουν εἰς τὴν Γαλλίαν, ὀνομάζονται δὲ
ἀπὸ τὸν λαὸν ἀμανόρσκουλοὶ τοῦ Μπορντώ.»

Διὰ τοὺς μακροσκύλους αὐτοὺς, — ἓνα γνήσιον
τύπον τῶν ὁποίων βλέπετε εἰς τὴν παρατιθεμένην εἰ-
κόνα, — ἀφηγοῦνται τρομερὰ παραδείγματα σκληρότη-
τος, ἂν καὶ οἱ Γάλλοι λέγουσιν ὅτι ἀποτελοῦν πρότυ-
πον καλῶν καὶ πιστῶν φυλάκων, ὑπὸ τῶν ὁποίων συ-
νοδευόμενοι δύνασθε νὰ εἰσχωρήσῃτε ἀρδέως εἰς τὰ
πλέον ἀπομεικρωμένα μέρη τῶν Πυρρηγίων, ὅπου
εὐρίσκονται ἀκόμη ἀγριώτεροι ἄρκτοι τοῦ κόσμου.

Ὁ μακροσκύλος τοῦ Μπορντώ, ὅστις θεωρεῖ ὡς
τὸν ἀπονοδότερον ἐθρὸν του τὴν ἄρκτον, κατασπα-
ράσσει αὐτὴν ἀλύπητα ὅπου τὴν εὕρῃ, εἶναι, καθὼς
βλέπετε, φοβερός καὶ τρομερὸς τὴν θῆιν. Τὸ κρανίον
τοῦ εἶναι πλατύμακρον καὶ στρογγυλόν, τὸ δὲ ρύγχος
τοῦ πλατὺ καὶ τὸ στόμα τοῦ ἀληθῆς ἄβυσσος, δυνα-
μὲν νὰ χωρῆσῃ ἓνα μικρὸ παιδί. Ὁφθαλμοὺς ἔχει
μικροὺς, ἀλλ' ἐκφραστικωτάτους καὶ ζωηροτάτους.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐπίλοιπον σῶμά του, οἱ ὄμοι του εἶ-
ναι πλατεῖς, ἰσχυροὶ καὶ νευροειδέστατοι· ἐπίσης πλα-
τύτατον εἶναι καὶ τὸ στήθος του. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεί-
στον τοῦ χρομᾶ του εἶναι κόκκινον, ἀλλ' ἡ μύτη του
εἶναι πάντοτε μαύρη. Εἰς τὸν τρέξιμον δὲν ἠμπορεῖ
νὰ τοῦ βγῇ κανένα ἄλλο σκυλί. Ζυγίζει δὲ 150 πα-
ρίου λιτρῶν.

Ὅσαί καὶ ἄλλοι μόνον εἰς τὸν ἀτυχῆ διαβάτην,
ὅστις ἤθελε περάσει ἀπὸ τὸ μέρος εἰς τὸ ὅποιον χρη-
σιμεῖται ὡς φυλάξ. Κάποτε ἐξέφραται εἰς τὰ ὄρη πρὸς
τὸν ἄρκτον, τότε δὲ οἱ ἀπειθαίετοι δὲν τρέχουν μόνον
φροδὸν κίνδυνον ἀπὸ τὰς ἄρκτους καὶ ἀπὸ τὴν
πτόσιν τῶν γινουσιτιβάδων, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν αἰμο-
χαραὶ καὶ ἀγριώτατον αὐτὸν σκύλον, ὅστις ἐν τούτοις
ἐξημερῶνεται εὐκόλως, ἔχει δὲ τὸ αἰσθητὴ τῆς σύγ-
μοσύνης περισσύτερον ἀνεπτυγμένον ἀπὸ κάθε ἄλλο
ζῶον τοῦ εἶδους του.

Ἡ "ΝΕΡΑΪΔΑ," (Γαλλικὸν διήγημα)

Εἶχε τὴν ὄψιν τοῦ κολπίσκου, ἐπάνω εἰς τὴν
Νορβηγίαν ἦτο τὸ μικρὸ σπιτάκι, κτισμένον μετ' ἁλίων
καὶ μετ' οὐτσουρα. Τρεῖς ἄνδρες περιεστοιχίζον τὸ
ζῆκι, ἐξοπλισμένοι εἰς εὐρείας ἔδρας. Ἐκαστος εἶχε
παρὰ τὸ πλευρὸν του ἀπὸ ἓνα κανάτι μπίρα καὶ ἀπὸ
μῆαν κωνοθήκη. Ἦσαν εἰς ἱερεῖς, εἰς ἀξιωματικὸς
καὶ εἰς ἱατροῦς.

Ὁ ἀνεμὸς εἰσοκούσε εἴσω. Μία μικρὰ λάμπα ἐφώ-
τιζε τὸ ὀμαίτιον.

— Κύριοι καὶ φίλοι μου, ἤρχισεν ὁ ἱερεὺς, συν-
ῆλθμεν ἐδῶ, ὡς γνωρίζετε, διὰ νὰ δώσωμεν ἓν ὄνομα
εἰς τὸ πλοῖον τοῦ φίλου μας Γαύλομ Κλίνγκστατ.
— Μάλιστα ἐτονθόρισεν ὁ ἱατρός, καὶ αὐτὸ εἶνε
δυσκολώτατον ζήτημα.
— Γιατί! ὑπέλαθεν ὁ ἀξιωματικὸς.
— Γιατί; διότι κάθε ὄνομα τραβᾷ καὶ μὴ τύχη
πίσω του.

— Καλὲ, δὲν βαρυνθεῖς...
— Ἀ! φίλε μου, ἔτσι εἶνε. Ἐνας μυστηριώδης
νόμος προακολουθεῖ εἰς κάθε λέξιν, εἰς κάθε γράμμα,
νόμος εὐτυχίας ἢ δυστυχίας.
— Ὅταν αὐτὸς ὁ ἱατρός ἔχει πείραν τοῦ πράγ-
ματος...
— Κύριοι, ὑπέλαθεν ὁ ἱερεὺς, ἂς μὴ παρεκτρο-
πώμεθα τοῦ ζητήματός μας. Ἄς ζητήσωμεν νὰ εὐρω-
μεν τὸ κατάλληλον ὄνομα. Ἐγὼ προτείνω νὰ ὀνομά-
σωμεν τὸ πλοῖον ἢ «Νεραΐδα».

— Ἀ! μπῆ! οὐδέποτε! ἀνέκραξεν ὁ ἱατρός καὶ
σημαθεῖς ἐπάνω ἤρχισεν νὰ περιπατῇ ταραχμένος. Μεθὼ
εἶπεν:

— Ἀγνοεῖτε λοιπὸν τί ἐστὶ Νεραΐδα; Δὲν ἤξεύ-
ρατε τὴν ἀουσιώτητον καὶ καταστρεπτικὴν αὐτὴν θεό-
τητα τῆς θαλάσσης; Γελάτε; Ἀχ! ἂν τὴν εἶδα
καὶ σὺ εἰς νὰ σηκωνεταί καὶ νὰ σὰς κνηγῇ ἐπάνω
στὰ κύματα, ὅπως τὴν εἶδα ἐγὼ, θὰ ἐκτρινοῦκατε ὡς
τὸ ὄνομά της.
— Τὴν εἶδατε σὺ;
— Βεβαίως. Ἀκούσατε νὰ σὰς διηγηθῶ τὴν ἱστο-
ρίαν.

Ἦτο κατὰ τὰ 1842, τότε ποῦ ἐσῆρατο εἰς τὴν
Νορβηγίαν ἡ ἐπιδημία τῶν ἱεροκροῦκων, μετὰ τὰ θαύ-
ματά της, καὶ μετὰ τὰς ψυχικὰς παρακρούσεις της.
Ἦμην νεώτατος τότε καὶ, ἂν καὶ ἐλευθερόφρων, ἡ
μῆλλον ἄθεις, ἐκόλλησα κ' ἐγὼ, καὶ ἔβλεπα ὀπα-
σίας καὶ φρεναπίπτας. Ἀλλὰ ὁ νόμος μου ἀντέδρα καὶ
ἠνέον ὅτι εὐρισκόμενον ἐν καταστάσει φρενοβλαθείας,
πρᾶξουμιώδεις ἀπὸ τοῦ πνεύματος. Ἐπὶ πλέον διετῆρα
σπουδαζὼν τὸν μηχανισμόν καὶ ἔδωκα πρὸς τὴν φι-
λοσοφίαν τοῦ Πύρρονος: ἀμφέβαλα περὶ τῆς πραγμα-
τικότητος παντός, ὅτι, ἔδωκα, καὶ ἤγγικα. Ἐν τού-
τοις ὑπάρχουν περιπτώσεις τῶν ὁποίων ἡ ἀλήθεια ἐ-
πιβάλλεται. Τότε εἶδα, μὴ πράγματι εἶδα τὴν «Νε-
ραΐδα».

— Κανένα ψάρι...
— Μὴ σωστὴ γυναῖκα! .. Καὶ σὲ παρακαλῶ,
μὴ με διακόπητε. Μοῦ προσεφῆρῃ ἡ θέσις ἱατροῦ ἐπὶ
εἰς πλείον μελλόντος νὰ μεταφέρῃ εἰς τὴν Ἀμερικὴν
φορτίον αἰθέρου. Ἐδέχθη εὐχαρίστως. Μετὰ δύο ἐ-
βδομάδων αἶσαν ταξίδιον, ἐθάλασσαν πλησίον τῆς
Νιζ Γίης. Ἐκεῖ ἐπέσαν ὁ ἄερας καὶ ἠναγκάσθημεν νὰ
μεινωμεν στὰ πᾶσι ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας Στὰς 15 Σε-
πτεμβρίου (ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω αὐτὴν τὴν ἀπο-
φράδα ἡμερομηνίαν), εἶδομεν κατὰ τὰς 6 τὸ πρωὶ τὸ
θαλάσσιον θέμα ἑνὸς βορείου σέλας. Ὁ αὐρανὸς ἠὲ
λακωνετο ἀπὸ μετέωρα ὄμοια πρὸς διαπτόντας ἀστέ-
ρας. Ἐν ὀφράκον τούτων εὐρότατον καὶ διακυματιζό-
μενον ἀνεπτύσσαστο ὑπὸ τὴν Μεγάλην Ἄρκτον μετ' ἑξαι-
σίαν ποικιλίαν φαινῶν χρομάτων. Ἦτο ἐν ἀκτινοβό-
λων νεφέλωμα, καλύπτον τὸν μισὸν αὐρανόν.

Ἐβλεπα μετ' ἠθαυμασθὸν τὸ φαινόμενον, ὅτε αἰρὸς
παρὰ τὸν τιμονιῆν νὰ γίνεταί κατακίτρινος. Μετ' ὀλί-
γας καὶ μοῦ λέγει τρέμων:
— Κύριοι! Ἡ Νεραΐδα! .. Ἡ Νεραΐδα! ..
— Κύριοι! Ἡ Νεραΐδα! .. Ἡ Νεραΐδα! ..

— Ποῦ εἶνε;
— Νά! Κοντὰ στὸ κατάρτι τῆς πρώρας.
Ἐτρέξα εἰς τὴν πρώραν.
Ὁρθία, ἐπάνω εἰς τὰ κύματα, εἰς μικρὴν ἀπό-
στασιν, μία γυναῖκα, σχεδὸν γυμνὴ, ὕψηλὸν ἀναστή-
ματος, ἐστέκετο γελαστή... Ἀπλωνε πρὸς ἡμᾶς τὰ
χεῖρα της καὶ μετὰ τὰ δάκτυλα μετ' ἔκαμνε νεύματα φι-
λικὰ. Μοῦ φανέται πὺς βλέπω ἀκόμη τὰ πρᾶσινα
μάτια της, τὰ γαλάζια μαλλιά της, τὸν ρέντα ἀπὸ
νερὰ κόλπον της, τὰ πόδια της, ποῦ ἐπατοῦσαν τὴ
θάλασσα, ἤσυχον καὶ ἀκίμνητον.

Τὸ βορείον σέλας ἔγινε φωτεινότερον, καὶ ὄλον τὸ
πλοῖον ἤρχισεν νὰ κίχνη κρότον. Ὁ τιμονιῆρς ἐμουρ-
μοῦρξε ἐντρομος· ἀλλοίωμον μας! Ἐγαθήκαμε! Ὁ
πλοῖός μας, υἱὸς τοῦ κυβερνήτου, ἦτο κίμ-
μη εἰσοσαρὶ ἐτῶν. Ἐστηρίχθη μετ' ἁλίων ἐπάνω
εἰς τὴν γέφυραν. Οἱ ναῦται περιεστοιχίζαν.

— Αὐτὴ εἶνε! ἔλεγεν ὁ δυστυχῆς νέος. Ὅταν
ἔφυγα μόλις εἶχαμε ἀρραβωνιστῆ. Εἰς τὸ χεράκι της
λάμπει τὸ δακτυλίδι! Ἀχ! Μαρία! πρώτη καὶ
μόνη μου ἀγάπη. Γιὰ νὰ σὲ εὐχαριστήσῃ εἰς τὸν τό-
πον ὅπου ἦσαν κύματα, ὁ Θεὸς ἔκαμνε αὐτὰ τὰ ὄρατια
ἄνηθ ποῦ παταεῖ.

Καὶ οἱ ναῦται ἐφώνασαν: — Νά! τὰ βλέπομεν κ'
ἐμεῖς τὰ ἄνηθ.
— Πῶς ἔφρκε τοὺς λειμῶνας τῆς Νορβηγίας, τὸ
δάσκι τῶν σιλακῶν, τὸν ἤσυχον κολπίσκον μας, καὶ
τὸ σπιτάκι μας; Μὲ φωνάζει! Ὅθ πάω μαζὶ της.
Ἐρχομαι, Μαρία μου, ἔρχομαι!
Καὶ οἱ ναῦται εἶπαν καὶ αὐτοί. — Νά, πᾶμε
μαζὶ της.

Ὁ πλοῖός καὶ πολλοὶ ναῦται ἐπήδησαν τότε εἰς
τὴν θάλασσαν! Ἐπὶ στιγμὴν ἐπέπλευσαν, ἀλλ' ἐπὶ
στιγμὴν μῖνον. Κατόπιν καταποντισθήσαν καὶ ἐχά-
θησαν.

Ἡ Νεραΐδα ἀναγέλαζε ἀπὸ τῆς χαρᾶς της. Ἡ
κουὰ τὸν σατανικὸν της γέλωτα.
Ἐνας ἄλλος γέρονς ναῦτης ἐπροχώρησε.
— Μὰ! .. ἡ κόρη μου! .. ἡ Λίμπη! .. Ἀ!
τὸ παληκοῦριτος! Ἄντι νὰ πάρ στὸ σχολεῖο, χασομε-
ραῖ μετὰ τὰ τραγούδια τῶν πουλιῶν... Ἐλα μὴ φεύ-
γῃς! σὲ συγχωρῶ! Ἐλα! στᾶσου νὰ ἐρθῶ νὰ σὲ φι-
λήσω, παληκοῦριτος!
Καὶ ὁ γέρον ὄρησε καὶ ἐξηρανόθη.

Ἡ Νεραΐδα

Α. ΜΩΡΑΪΤΙΔΟΥ ΜΕ ΤΑ ΠΑΝΙΑ

Στηρίζω τὸ στήθος μου ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ δρυο-
κτου τῆς πρῆμνης, ὡς ἐπὶ τῶν χειλέων ἐξοχικοῦ ἀν-
δρῶ, μὲ κρυφὴν χαρὰν εἰσπνέω τὴν δρόσον, τὴν ἀμύ-
θητον τοῦ πελάγους δρόσον, τὴν ἀγώνευτον, τὴν ἀ-
λησμόνητον ζωὴν.

Δύο-τρία κοπαδάκια, σκιρτῶντα μικρὰ ψαράκια,
μικροῦτσικες ἀθερίνες τῆς Σκιαθοῦ, μᾶς παρηκολούθη-
σαν ἀπὸ τοῦ λιμένος. Καὶ σπεύδουν τὰ καυμένα, καὶ
σεῖου τῆς σφρίσσης των ὡς νὰ τρέμουν μὴ μᾶς χά-

Ὁ Γιαννάκης εἶχεν ἀποκάμει ἐκ τῆς μονοτόνου πιδαλιουχίας

σουν. Ἀραιόουν, πυκνοῦνται, ἀλαργεύουν, σιμάνουν,
παρατάσσονται, ἀνακατόνεται. Χάνονται ὑπὸ τὸ κα-
ταπράσινον κύμα, καὶ πάλιν ἰδοὺ ἀναφαίνονται παρὰ
τὸ πλευρὸν τῆς σκούνας, ἢ ὅποια ὡς διὰ μαγνήτου τὰ
προσελκίζει κοντὰ τῆς, τὰ σύρει μαζὺ τῆς. Τώρα εἶνε
πίσω. Τώρα ἦλθον ἔς τὴν μέση. Ἐνα κοπαδάκι, δύο
κοπαδάκια, τρία κοπαδάκια. Μικρὰ-μικρὰ. Μὲ κοιλίαν
ἀσπρην, μὲ ματάκια μαύρα ὡς γυαλιστερὰς χανδρίτσες.
Ψιγούλα ποῦ τὰ τίναζαν, θαρρεῖς, εἰ ναῦται ἀπὸ τὸ
δαίτην των κι' ἐξωντάνεψαν μέσα ἔς τὸ κύμα. Καὶ
νά, σαιμποῦν τὴν κοιλίαν τῆς σκούνας, ἀναίσθητον,

μπακιρωμένην. Τώρα ἕκαμαν κύκλον. Τώρα χορεύουν
τὸν σαρτῶν. Τώρα κολυμβοῦν ἕνα ἕνα. Τώρα παρα-
θαίνουεν ἔς τ' ἀλάργα. Πλέουν καὶ παίζουεν. Παίζουεν
καὶ πλέουεν. Ἐξάγουεν τὰ κεφαλάκια των νὰ μᾶς ἰδοῦν
καὶ σχηματίζουεν φουσιόδες ὡς νὰ ἐπιπλήθῃ ἐκεῖ τρυπη-
μένον κόσκιον. Στρέφουεν ἐξαίφνης πρὸς τὸ πέλαγος ὡς
νὰ κυνηγοῦν ψυχίον καταπῆσον κι' αἰφνης μετανοοῦν
τάχα καὶ τὸ ἀεῖνον! καὶ πάλιν ξαναμετανοοῦν καὶ
παρακολοῦθουεν πάλιν ὄλα μαζὺ, ἕνας σωρὸς, τὴν
σκούναν, τῆς ὁποίας τὰ λευκὰ ἱστία κεντῶσιν ἤδη μὲ
χρυσάκι πολυτιμον αἰ χρυσαὶ τῆς ὕσεως ἀκτίνες.

Νυκτῶνε. Ὅπισθεν μας, πρὸς νότον, διαγράφον-
ται αἰ σκιαὶ τῶν Βορείων Σποράδων, ὀγκώδεις, μαῦ-

Ὁ φρουρὸς, βλέπων πάντοτε ἐμπρὸς, εἰς ἀπόστασιν,
καὶ ὁ τιμονιέρης βλέπων πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ πρὸς τ'
ἄρμενα τῆς ἀγρυπνοῦσης σκούνας, ἤτις προῦρεῖ ἀδρα-
κόπως γλυκὰ συνομιλοῦσα μὲ τὸ κύμα γλώσσα ἑναγ-
καλιάρων καὶ γλώσσα φιλημάτων.

— Βλέπεις ἐκεῖνο τ' ἄστρο, τὸ γεμάτο; Ἐκεῖ
νὰ πηγαίνει τὸ μαστοῦνι σου. Καὶ νὰ παίζῃ ὁ κόντρος.
Ἄκουε, Γιαννάκη μου; Ἄ! παιδί μου! Καὶ νὰ δῆς
μὴ κατατόκα ποῦ θὰ σοῦ πάρω στὴν Πόλι!

Εἶπεν ὁ πλοίαρχος καὶ ἐξηπλώθη ἐπάνω εἰς τὸ
σπιράγιο τῆς πρῆμνης, τυλιχθεὶς ὡς κούτσουρον ἐντὸς
βαρείας χλαίνης.

Ὁ μπότης, δυναμώσας τὴν νύκτα, κολπῶι τὰ ἱστία
τὰ ὅποια θαμβᾷ ὕψονται κατὰ σειρὰν ἐπὶ τῶν δύο
ἱστῶν, ὡς σημαὶ πανηγυρικῶν ἀψίδων, λησμονηθεῖ-
σαι τὴν νύκτα.

Ἡ σκούνα σεῖεται ὄλη ἐλαφρῶς, ἐπιπλέουσα ὡς
περὲν.

Ὁ οὐρανὸς πλήρης ἀστέρων, ἀπλοῦται ὡς ἀπέ-
ραντος ὄροσῃ ἄνω τοῦ πελάγους, τὸ ὅποῖον μαυρίζει
πρὸς τὰ κάτω καὶ χάνεται εἰς τὰ σκότη, ἀφ' ὧν ἀέρι-
στος, μυστηριώδης ἀναδίδεται κίθυρος ὡς αὔρας πνεού-
σης μακρὰν ἐν τῷ ὄρει. Ψιθύρος εὐάρεστος, μορμυρι-
σμός ρυακίου, ρέοντος ὑπὸ τὴν χλόην, μαλακὰ, ὑπο-
κώφως. Ἡ λεῖα τοῦ πόντου ἐπιφάνεια, ρυτιδωμένη,
σχηματίζει μικρὰ κυματάκια, τὰ ὅποια παίζουεν ἐν τῇ
σκοτεινῇ ἐκτάσει κυνηγοῦμενα, καὶ κυνηγοῦνται παί-
ζοντα, καὶ τρέχουεν, καὶ θορυβοῦν, καὶ γελοῦν, θαρ-
ρεῖς, προσκαρῶντα ἐπὶ τῆς πρῆρας, ἐλαφρὰ, ὡς δε-
ματάκια ἐκ βάρβακος. Φλοισβίζουεν, φλυαροῦν, ἀφρῶ-
ζουεν κι' ἐνίοτε ἀντικρίζοντα τὸν ἐλάτινον τῆς πρῆρας
ἡμίθεον ἀπαθὴ καὶ ἀκίνητον ὡς ἐκ μετάλλου ἐξίσταν-
ται καὶ αὐτὰ. Καὶ Φλ-Φλ-Φλ. ἀγέρταστα καταφι-
λοῦν, καταφιλοῦντα δὲν χορταίνουεν.

Ἄλμυρὰ, νόστιμος εὐωδία πληροῖ τὴν ὄσφρησιν
μου. Φέρομαι ἐπὶ τῶν κυμάτων ὡς ἐν ἀγκάλαις θα-
λασσίου νόμφης. Παμπούκιλοι διαλογισμοὶ ὡς τὰ κύ-
ματα παίζουεν ἐν τῇ ψυχῇ μου, δροσερὰ ὡς ὁ πόντος.
Ἐνθυμήσεις ἀρίστοι, συγκεχυμένα, ὡς ἡ περὶ ἐμὲ
ὕγρὰ φύσις κατέχουεν τὴν διανοίαν μου. Κόσμος σφαι-
ρίων πολυώνυμος ξάρτια καὶ παπαράτσα καὶ κάργα,
κόσμος ἱστῶν, τρίγχοι καὶ παπαρίχοι καὶ φλόκια καὶ
φλέσια, κόσμος ἐξαρτισμῶν καὶ πλεγμάτων καὶ τρο-
χίσκων καὶ τρυμαλιῶν καρχήσια πολύστομα καὶ πλα-
τύστομα ἀπλοῦνται ἐπάνωθεν μου ὄλα συμπεφυμένα
εἰς τετράγωνα, εἰς κύκλους καὶ ῥόμβους καὶ τρίγωνα,
εἰς ἀναδαθμοὺς καὶ ἀναρτήσεις κι' αἰώρας, πέραν τῶν
ὁποίων σπλαγγίζουεν ἀναριθμητὰ ἄστρα, φωτόμορφοι
ἀστερισμοὶ, ἀγύριστος κόσμος ἄλλου, μετεώρου πελά-
γους, μὲ τὰ γαλακτώδη τοῦ Γαλαξίου νεφελώματα,
ὡς πολυκαμπῆ ὄδον τῶν ψυχῶν καὶ τῶν πνευμάτων.

— Νὰ παίζῃ ὁ κόντρος, βρε Γιάννη!
Ἄκουετα αἰφνης, διακόπτουσα τοὺς ψιθυρισμοὺς
τῆς ψυχῆς, ἡ τραχίαι φωνὴ τοῦ πλοίαρχου ὡς ὄνειρου-
θέντος ἐκεῖ ὑπὸ τὴν ἀναισθητοῦσαν χλαϊνάν του.

Καὶ ὁ Γιαννάκης μετὰ προσοχῆς θεωρεῖ τὸν μό-
λις ἐν τῷ ὕψει καὶ τῇ νυκτὶ, διαγράφόμενον, ὡς φαίν-
όμενος, κόντρον, πρὸς τὰς κινήσεις τοῦ ὁποίου κανονί-
ζεται ἡ εὐθυπλοία.

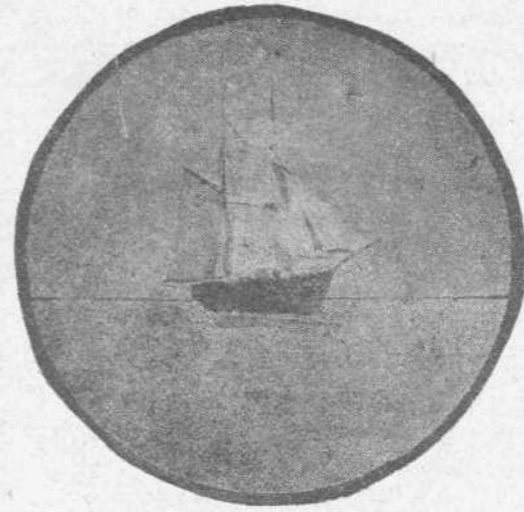
— Πῆγες σ' τὴν Πόλι; Κολακεύει πάλιν τὸν ἔ-
φθον υἱόν του ὁ πλοίαρχος, ἐνισχύων αὐτὸν ἐν τῇ ἀ-
γρυπνίᾳ του. Νὰ πᾶς σ' τὴν Πόλι καὶ νὰ ἰδῆς! Νὰ
ἰδῆς ἀγάδες καὶ νὰ ἰδῆς χανούμισσαι! Νὰ ἰδῆς ἀγάδες
ἔς τὰ ἄλογα καὶ χανούμισσαι ἔς τοὺς μπιαντέδες σὺν
ζωγραφισαῖς.

Γλυκὰ-γλυκὰ κατέχεται ἐπὶ τῶν βλεφάρων μου ὁ
ὑπνος ὡς ψεκάζουσα ὄρσος ἀπὸ τῶν ἱστῶν, ἄτινα
συγγέονται πρὸς τὴν σκοτίαν πλέον, ὄγκοι σκοτεινό-
φαιοι ἀτμῶν καὶ καταχνιᾶς.

Διὰ τελευταίαν φορὰν διακρίνω τὸ κατακόκκινον
σᾶς τοῦ σιγάρου τοῦ προῦραϊου φρουροῦ, ἀγρυπνοῦντος
βαρβάνου, ἀκινήτου ὡς ἐλινοῦ, ὅστις τυλιγμένος εἰς
τὸ ἀμπαδένιο καποτάκι του, ὡς ἐντὸς μίαις ὀπίλας τῆς
νυκτὸς, τραγουεῖ τὸ τραγουδάκι του, τὸ γλυκὸ τοῦ
νυσταγμοῦ του ἀντιφάρμακον, ὅπερ ὡς ναυοῦρισμα δι'
ἐμὲ κομίζει ἡ νυκτὶα ὄρσος πρὸς τὴν αὐτοσχέδιον κλί-
νην μου, ὑπὸ τὴν βαρείαν τῆς μπούμας ἐπιστέγασιν:

Ἄπὸ ξένον τόπο
κι' ἀπ' ἀλαργίνον
γιάλα-γιάλα
Ἴβλε το Μορφέα
τὸ καυμένο
δώδεκα χρόνον . . .

Τὶ ὄνειρον! Γλυκὸ, δροσερὸν ὄνειρον. Ἡ πλατεῖα
μπούμα, ἀγρυπνοῦσα μὲ παρεφύλαττεν ὡς ὄροσερός
ἄγγελος καθ' ὄλην τὴν νύκτα. Ἄλλ' ἐκοιμήθην ἐπὶ

στρώματος ἐξ ἀθέου; Ἐκοιμήθην ἐπὶ τοῦ ἀφροῦ;
Ἐκοιμήθην ἐπὶ νεφέλης κούφης; Ἐλαφρὰ; Μαλακὰ;
Ἐναέριος; Ἐπὶ πτόλων περιστερῶν; Ἐπὶ πετάλων
ρόδων; Ἐπὶ ἐρίων χρυσῶν; Κλίνη μυστηριώδης. Βυ-
θίζουσα εἰς τὸ ἀγανέ. Ἀνάγουσα εἰς κόσμος με-
ταρσίους. Δικνίζουσα μὲ ὡς δι' ἀβροδιαίτων χειρῶν
νυμφῶν καὶ νηρηῶν, ὑπερκοσμίων πνευμάτων. Βαυ-
καλίζουσα μὲ ὡς δι' εὐώδους χειλέους, ἀποπνεόντος
ἠδονῆν. Ἐὰν αἰ ψυχὰ κωμῶνται ἐν τῷ παραδείσῳ, ὁ
ὑπνος των δὲν θὰ εἶνε ἄλλοις.

Καὶ ὅτε ἀφυνθίσθην, τὴν αὐγὴν, ἐξηκολούθει ἀ-
κόμη ὁ θεὸς ὄνειρος.

Θέαμα εὐρύ. Θέαμα παικίλον, θέαμα ἀπερίορι-
στον, ἀπερίγραπτον, ἀσύλληπτον θέαμα. Σκηνογραφία
ἐξοχος ἐξόχου γραφέως, τὴν ὁποίαν διὰ μαγικοῦ ἐλα-
τηρίου ἀνῦψωσεν ἐπὶ τοῦ αἰθρίου ὀρίζοντος ἡ πολυέ-
ραστος προῖνῃ νόμφη φωτίζουσα αἰφνης διὰ μαλακοῦ,
καθηδύνοντος φωτός, τὸ Αἴγαῖον.

Ὁ σεμνότητος Ἄθως, τριγωνικός ὡς πυραμὶς Αἰ-
γυπτιακῆ, εἰς τὸ βάθος, ἐπιβάλλων διὰ τοῦ μεγαλειῶν
του καὶ ἀναγκάζων σε, γυνυκλινῆ, εἰς ἐπιτακτικὴν
προσκλίσην. Δεξιᾶ τὰ Ρημονήσια, γιγάντεια κήτη,
νομίσεις, ἀναδύσαντα ἐκ τοῦ βυθοῦ, μαυρογάλανα, ὀ-
ζώδη, φαλακρὰ. Πλέουσι, θαρρεῖς, ἐν μακρᾷ γραμμῇ,
κατὰ σειρὰν, ἐν ἐξαισίᾳ παρατάζει, κονσερβὰ γιγάν-
των, νὰ προσκυνήσουεν τὸν ἱερόν Ἄθωνα, ἀποκαλύψαντα
τὴν πολὴν κορυφὴν του ὡς πρὸς ὑπόδοχὴν, ἐνθ' ἀπὸ
τοὺς μαύρους βοστρύχους του κρέμανται μοναὶ καὶ ἀ-
σκητήρια, καλλιὰ ἀββάδων, κουδούνια ἡδύλακα.

Ἰδοὺ ἡ Ἀλόνησος μὲ τὸ σφαιρικόν ὄρος τῆς καὶ
τὸν ἀπόκρυφον λιμένα τῆς, καταφύγιον τῶν ναυαγῶν
καὶ τῶν πειρατῶν.

Ἰδοὺ παρῆκει ἡ Κυρὰ-Παναγιὰ μὲ τὸ καταγάλα-
νον τῶν δασῶν τῆς χρωμα, ὡς μὲ κυανοῦν προῖνον
μανθῶν περιβεβλημένη, ὕψ' ὅν βόσκουσι τὰ ποιμίνα
τῆς Λαύρας, τὰ γαλακτερὰ. Ἰδοὺ τὰ ἀγριόμορφα, τὰ
χαρῶδη Γιούρα, σιωπηλὰ καὶ ἀκατοίκητα. Ὁ ἄλιεύς,
ὃν ἡ γαλήνη, καταδεδεάσασα παρέσυρε μέχρι τῶν ἀπο-
τόμων ἀκτῶν του, ἐντρομος βλέπει τὴν νύκτα νὰ κα-
τρακυλῶσιν ἐν βρόντῳ σατανικῷ βράχῳ ἀμαξιαῖς, ὑπὸ
ἀεράτων δαιμονίων ὠθύμενοι, ἄτινα—λεγῶν ὄλη—
ἐξώσθησαν ἐκεῖ ἐκ τοῦ Ἄθωνος διὰ τῶν προσκυγῶν
τοῦ οἰκιστοῦ αὐτοῦ Πέτρου τοῦ Ἀθωνίτου. Ὅπισθεν
αὐτοῦ, συνεσταλμένον, γαλανόχρουν, τὸ ἔρημον Πι-
πέρη, μὲ τ' ἄβρονα κανσόβυλα του καὶ τὸ ἀσκητικόν
μετόχι του, οἰκημα, θαρρεῖς, τῶν μαρῶν ἀριβίτων.

Κ' ἐμπρὸς-ἐμπρὸς ἰδοὺ ἡ Ψαθούρα, μακρὰ, ὀμαλῆ,
ἠπλωμένη ἐπὶ τῶν κυμάτων, ὡς Ἀλεξανδρινὴ ψάθος,
μὲ τὸν πύργον τοῦ φανοῦ τῆς ἐν μέσῳ, ὡς ἰστὸν πλοίου

μακρόθεν φαινόμενον, πλοίου ἀγκυροβολήσαντος δι' ἄ-
γνωστον αἰτίαν ἐν μέσῳ ἐκεῖ τοῦ πελάγους. Τὴν νύκτα
ὅταν φέγγῃ γλυκὰ ἐκεῖ, μέσα εἰς τὴν σιωπηλὴν ἔρημιαν
τοῦ πελάγους, θαρρεῖς καὶ εἶναι κανδύλα ἱερὰ ἐνώπιον
ἀναμμένη τοῦ Γέρω-Ἄθωνος.

Ἡ ἀπερίγραπτον ὄνειρον προῖνον.

Αἰφνης ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ πέλαγος πρὸς ἀνατολὰς,
κάτω, ἀνάπτει φῶς ἐρυθρὸν πυροφάνιον τερατώδες,
τρίτωνός τινος, τὸν ὅποῖον τὸν ἐπῆρεν ἡ ἡμέρα εἰς τὸ
ψάρευμα. Κατ' ἀρχὰς φαίνεται ὡς κεφαλὴ σαρκιφό-
ρου Τούρκου, ἀναδύοντος μεγαλοπρεπῶς ἀπὸ τῶν κυ-
μάτων, εἶτα ὡς ὀρειώτατος τεράστιος μύκης, θαλασ-
σίου λειψάνου, εἶτα ὡς χύτρα χαλκῆ κατακόκκινος ἀπὸ
τῆς πυρᾶς, χύτρα παμμεγέθης Γκίκιδων γεωργῶν. Πρὸς
στιγμὴν μετεμορφῶθη εἰς πάγκαλον ἀνθοδοχείον, μέγα,
φουινικόν, καὶ τέλος ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν ἀκατανόητον
αὐτὴν σύγχυσιν τοῦ φωτός, σύγχυσιν εἰς πράγματα καὶ
σύγχυσιν εἰς σχήματα, ἀναθρόσκει ὁ ἥλιος, ὡς νυμφὸς
ἀπὸ τοῦ παστοῦ, ἀκτινοβολῶν, φωτίζων, ζωογονῶν,
καλλύνων τὸ πᾶν, ὅπερ ἐλούθη πλέον, θαρρεῖς, πε-
ριεβλήθη τὸ αἰώνιον φωτεινὸν ἱμάτιόν του, ζῆ.

Ἄγριον, φοβερὸν εἶνε τὸ πέλαγος ἄνευ τοῦ ἡλίου.
Αἱ φωτόβολοι τοῦ προσφιλοῦς ἀστρου ἀκτίνες παραμυ-
θοῦσι, συντροφεοῦν, λαλοῦν, ἀποδιόκουεν τὴν κρουερὰν
ἐρημίαν. Τὴν νύκτα, μὲ τὸ πυκνὸν σκότος, ἅπασα ἡ πε-
ρικαλλὴς αὐτῆ σκηνογραφία θὰ ἦτο ἀπαισία. Τὰ Ρη-
μονήσια, δαίμονες σπεύδοντες νὰ συμπλακῶσι πρὸς τὸν
ἀρχηγόν του σκότους, τὸν φοβερόν Ἄθωνα. Τὰ κύματα
ἄγριοι ὀδόντες Αἰθίωπος, ἀπειλοῦντος φθορὰν.

Καὶ νῦν ὅποια μεταμόρφωσις ἠπιότητος, εἰρήνης
καὶ μειδιήματος. Λάμπουεν τὰ Ρημονήσια, χορὸς Ναϊ-
άδων. Αἱ ράχεις των ἀκτινοβολοῦν ἀπὸ χαρᾶν, μὲ ῥό-
διον ἡ κυανοῦν πέπλον ἡμερομηνία. Γελοῦν αἰ γυναι-
κορφαὶ των, γελοῦν καὶ ἡ γυαλιστερὰς ἀερογαλιαῖς
των, μ' εὐωδιάζοντα—δὲν τὸ πιστεύετε;—λαλαρίδια,
ποικιλοσχήμες καὶ ποικιλοχρόμους χάλικας, ὅπου θὰ
ἐπιθῶμει καὶ κυλίεται κανεὶς ὀλόγυμος, κολυμβῶν εἰς

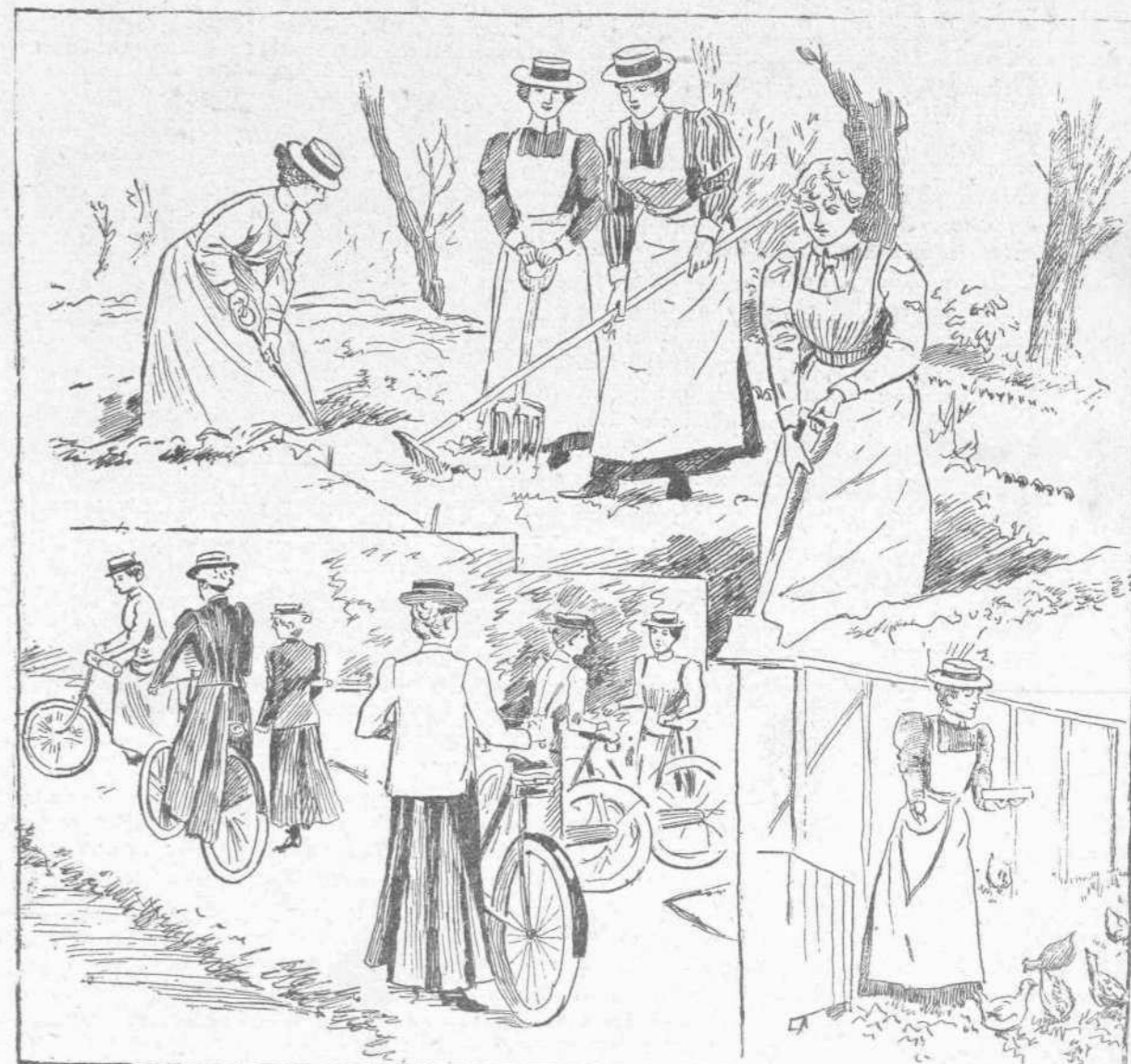
τὴν χρυσὴν των ἄμμων καὶ εἰς τὸν καταπράσινον αἰ-
γιαλὸν των.

Ἡ ὡς ψάθος ἠπλωμένη Ψαθούρα, νομίζεις καὶ ἀ-
νακινεῖται, ἀνασηκνέεται ὡς νόμφη θαλασσόλουτος, ἀ-
νατείνουσα τὸν πύργον τοῦ φανοῦ τῆς, ὡς διὰ νὰ χαι-
ρετίστη ζητωκραυγάζουσα εἰς τιμὴν τοῦ Ἄθωνος, ὅστις
μὲ ὀλοάσπρον τὴν κεφαλὴν, φέρων τὸν βαθὺν κυανοῦν
μανθῶν του, πατρικῶς προσμειδᾷ, συγκρατῶν περὶ
ἑαυτὸν, ὡς ἐγγονάκια του, τὰ ὄμορφα Ρημονήσια, τὰ
ὅποια προῖ-προῖ θέλει νὰ τὰ χορεύσῃ ἐπὶ τῶν πρε-
σβυτικῶν γονάτων του, ἄδων, ὁ πολὺς πάππος, τὸ πα-
λαιὸν τραγουδι του, γλυκὸ καὶ δροσερὸν ὡς ψιθύρον
καστανίας:

βρε σεῖς, βρε.
βρε σεῖς, βρε,
χάρισμάσας
τὸν τζιβρὲ ....

Τὰ κύματα δὲν φεβίζουεν πλέον. Ἀκτινοβολοῦν
φῶς καὶ ζωὴν. Ἀνάκια κάτασπρα, καμπουρωτὰ,
σκιρτῶσιν ἐν τῇ ὕγρᾳ τοῦ Αἰγαίου περῶν καὶ ἀκούεις
τὸν γλυκὸν βληχασμὸν των. Χοροπηδοῦν. Κάθηνται.
Γελοῦν. Φωνάζουεν, Παίζουεν. Συμπλέκονται. Φιλι-
σοῦνται. Ἀποροροφῶνται. Χάνονται, κι' αἰφνης ἀναγεν-
νοῦνται.

Τὸ ζεῖθωρον ἠλιακὸν φῶς συνησθάνθησαν κατὰ ἐν
τῷ πυθμῆνι τέρατα κι' ἰδοὺ ἐξάγουσι τὰς βοώδεις κε-
φαλὰς των, τὰ φοβερὰ κήτη, εἰ ογκώδεις, ὡς φουσκω-
μένοι ἄπλοι, φουσητήρες, ζωντανεὶ πίδακες, ἀνατινά-
σσοντες εἰς ὕψος τὴν θάλασσαν, προῖ-προῖ, ὡς νὰ λού-
ωνται μετὰ συριστικοῦ κρότου τοῦ λάρυγγος καὶ τῶν
χειλέων των μὲ γαργαρόδεις ἀνασχοχυλισμοὺς, γέ-
ροντος Τρίτωνος. Νομίζεις ὅτι θέλγουμεν ὑπὸ τῆς
λειότητος τοῦ πελάγους θέλουεν νὰ πηλαλήσουεν, ἱπποὶ
θαλάσσιοι, κι' ἔνεκα τοῦ ὄγκου των βυθίζονται ἀσθ-
μαίνοντα, ἀσθμα ὕστατον, ἀπεπνητικὸν ἀσθμα, τῆς
τελευταίας ἀγωνίας τὸν γοερόν μυκηθμόν, ἐνθ' μετὰ
πόνου ἔχει ἡ βέσιος κεφαλὴ των, μὲ δύο μεγάλα

Ἡ ἐν Λογδίῳ συστηθεῖσα σχολὴ κηπουρικῆς διὰ γυναῖκας (Ἴδε σχετικὸν ἄρθρον)

αγγελόδες ομίματα, μιανώς βαλίζοντα, εν τῇ θαλασσινῇ ἐρημίᾳ. Καί ἀπό τῶ κακῶν των, πού θά σκάσουν βαρεῖς, φουσόν καί ἀναρρίπτον πρὸς τ' ἄνω βροχῆν τραχιάν τὸ κύμα μετὰ κρότου ἐκποματιζομένων τεραστίων φιαλῶν. Καί συναρριζοῦνται περὶ των αἱ μικραὶ ταχυπτεροὶ ἀλκυόνες, καί ἄλλα μαύρα μακροπράχλια θαλασσοπούλια, αἱ μελαψαὶ Καλικαντζούνας, καί τὰ ταυμποῦν τ' ἀναίσθητα «γκασοντόλια» καί τὰ περιπαλοῦν τὰ ἀγροῖα κήτη, τὰ πρόστατα τοῦ Αἰγαίου θηρία.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΑΙ ΝΕΟΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΠΡΟΤΥΠΟΣ ΣΧΟΛῆ ΚΗΠΟΥΡΙΚΗΣ

Ἦνοιξεν ἐσχάτως εἰς ἐξοχὴν τινα τοῦ Λονδίνου μία κηπουρικὴ σχολὴ διὰ γυναῖκας, προωρισμένη νὰ καταρτίσῃ πάσης τάξεως καί πάσης ἡλικίας γυναῖκας εἰς κηπουροῦς, ἀλλὰ κηπουροὺς διαβασιμένους, ἀνεπτυγμένους, μορφωμένους, κατρητισμένους ἐπιστημονικῶς. Εἰς τὰ τόσα λοιπὸν ἐπαγγέλματα εἰς τὰ ὅποια ἀπλήτως ἐρρήθησαν αἱ γυναῖκες, προστίθεται τώρα καί τὸ τοῦ κηπουροῦ καί ἡ ἰδέα εἶναι ὁμολογουμένως λαμπρὰ καί δὲν ἔχει κανεὶς παρὰ νὰ συγχάρῃ τὸ ὠραῖον φύλον διὰ τὸ νῆν ἐπάγγελμα, — ἓνα ἐπάγγελμα ἰσάκων εἰς τὴν γυναικείαν φύσιν περισσότερον ἀπὸ τὸ τοῦ ἱατροῦ καί ἀπὸ τὸ τοῦ δικηγόρου, παραγωγικὸν πλούτου, εὐγενές, ὑγιεινόν, ἥμερον, ἐκπολιτιστικόν.

Ἡ νέα αὕτῃ σχολὴ τῆς κηπουρικῆς ἐγκαθιδρύθη εἰς ἐξοχικὴν τινα εἰκίαν ἀπέχουσαν ὀλίγα ὥρας ἀπὸ τὸ Λονδίον, ἤρμισαν δὲ ἤδη νὰ φοιτοῦν εἰς αὐτὴν ἀγγλίδοις πάσης τάξεως καί πάσης ἡλικίας, νεαί, μεσόκοποι, γραικοὶ, πλούσιοι καί πτωχοὶ, γυναῖκες τοῦ λαοῦ καί γυναῖκες τῆς ἀνωτέρας κοινωνικῆς τάξεως. Ἡ σχολὴ περιλαμβάνει εὐρὺν κήπον, λειμῶνας, πτηνοτροφείον, ἀνθοκημῖα, ἰδρύθη δὲ ὑπὸ μίας γυναικὸς ἐκ των τὰ πρῶτα φερουσῶν ἐν Ἀγγλίᾳ, τῆς καίσης Βάρβει.

Ὁ χρόνος τῆς φοιτήσεως εἶναι δύο ἔτη. Δίδονται ὅμοι καί ἑκατὰ μαθήματα εἰς τὰς βουλομένας ν' ἀποκτήσουν τὰς στοιχειώδεις γνώσεις τῆς κηπουρικῆς. Εἶναι ὠραϊότατον τὸ θέαμα των μαθητρίων, αἱ ὅποια μετὰ τὰ κοντὰ ρουστανάκια των, μετὰ τὰς κυανὰς ἢ τριανταφυλένας βλουζὰς των, μετὰ τὰ μεγάλα ψάβινα καπέλά των, μετὰ τὰ φαρδιὰ καί ἀνομήα παπούτσιά των καί μετὰ τὰς ποδιές των, τραγουλοῦν ὄλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸν κήπον, σκάπτονται, σκαλλίζονται, ποτίζονται, χειρίζονται τὴν ἰκελλαν, περιποιούμεναι τὰ ἄνθη καί τὰ δένδρα, κλαδεύουσαι διασκόμονται ἀπὸ εἰδικούς καθηγητὰς τῆς βοτανικῆς θεωρητικῆς καί πρακτικῆς καί μανθάνουσαι νὰ γνωρίζουν ὄλα τὰ φυτὰ καί ὄλα τὰ ἄνθη καί ὄλα τὰ δένδρα καί ὄλα τὰς ρίζας.

Ἡ καθημερινὴ ἐργασία εἰς τὸ πρότυπον αὐτὸ σχολεῖον τῆς κηπουρικῆς ἀρχίζει ἀπὸ τὰς 8 τὸ πρωὶ ἀμέσως μετὰ τὸ πρόγευμα. Αἱ μαθήτριά διαίχουν μίαν ζωὴν ἐργατικὴν, ὑγιεινὴν, ὑπαίθριον, εἰδύλλιακὴν. Κάμουν δὲ ὄλας τὰς ἐργασίας μόναι των. Αὐταὶ παρασκευάζουσι τὸ φαγητόν, στρώνουν τὰ κρεβάτια των, σκουπίζουσι τὰ δωμάτια των. Οὐδέμια διακρίσεις γίνονται μετὰ τῶν πτωχῶν καί πλουσίων, ἀριστοκρατῶν καί ταπεινῶν. Πρῶτῃ δὲ δίδει τὸ καλὸν παράδειγμα αὕτῃ ἡ εὐγενὴς δέσποινα, ἥτις διευθύνει τὴν σχολὴν τῆς κηπουρικῆς. Διότι ἐν ἀπὸ τὰ συνθέτερα θέαματα εἶναι τὸ νὰ βλέπῃ κανεὶς πρῶτῃ πρῶτῃ τὴν λαίδην Βάρβει μετὰ τὴν ποδῆ τῆς ν' ἀνασκουμπόνηται καί νὰ σαρόνη τὸ δωμάτιόν τῆς. Κατὰ τὸν τρόπον τούτων αἱ μαθήτριά δὲν διδάσκονται μόνον τὴν κηπουρικὴν, ἀλλὰ καί τὰ καθήκοντα τῆς καλῆς οἰκουρίας, ὅπου ἀποτελεῖ ἐν μέτρῳ καί ἓνα ἐκ των σκοπῶν τοὺς ὁποίους ἐπιδιώκει ἡ σχολὴ.

Τὰ διδάκτρα ἐκπονήθησαν κατὰ τοιοῦτον τρόπον

ὥστε νὰ μὴ ἐπιβαρύνουν καί πολὺ τὰς μαθητριάς, αἵτινες ἐνόησαν νὰ σπουδάζουν εἰς τὴν ἀπὸ τὸν πρότυπον αὐτὸ σχολεῖον ἐκμαθάνεται ὡσαύτως τελείως ἢ κτηνοτροφία, ἢ ὀρνιθοτροφία, ἢ γαλακτομία καί ἢ τυροκομία. Ἐνοεῖται δὲ ἡ ἐκπαίδευσις εἶναι θεωρητικὴ ἄμα καί πρακτικὴ, τοιαῦται δὲ εἶναι αἱ ἐπιτελούμεναι καθημερινῶς πρόδοσι, ὥστε ὁ γυναικεῖος κόσμος εἰς τὴν Ἀγγλίαν καταλήθῃ ὑπὸ ἀληθοῦς ἐνθουσιασμοῦ, ἤδη δὲ καί ἄλλαι προσευτικαὶ ἀγγλίδες, μμουμεναι τὸ παράδειγμα τῆς καίσης Βάρβει, σκέπτονται ν' ἀνοίξουν καί ἄλλας παρομοίας σχολὰς, των ὁποίων τὴν ὠρελιμύτητα καί τὴν ἀξίαν δι' ἐν ἔθνος θέλει νὰ ζῆσῃ καί νὰ προσδεύῃ δὲν εἶναι βεβαίως ἀνάγκη νὰ σὰς καταδείξωμεν.

Κάθε μαθήτρια ἔχει καθεῖνα στρέμμα γῆς τὸ ὁποῖον καλλιεργεῖ. Τὸ ἔδαφος τῆς παραδίδεται παρθέ-

Εἰς τὸ Κλοντάκ, τὴν εὐτυχημένην αὐτὴν χωρὸν τοῦ χρυσοῦ, αἱ γυναῖκες κατορθώνουν νὰ σχηματίζουσι περιουσίαν, — καί τί περιουσίαν; ὀλίγηλα ἐκατομμύρια!, — ἀκόμη καί ὡς πλούστρια. Ἀρίνομεν δὲ ὑπάρχει ἐκεῖ τόση ἑλληθεὶς γυναικῶν, ὥστε οἱ ἀτυχεῖς μεταλλωρυχοί, οἱ πλείοντες εἰς τὸ χρυσοῦ, ἀλλὰ καί μασιζόμενοι ὑπὸ των χιόνων καί των πύγων, δημοσιεύουν ἐκάστοτε ἀγγελίας εἰς τὰς ἀμερικανικὰς ἐφημερίδας ζητοῦντες ἀγωνιώδως γυναῖκας διὰ νὰ τὰς μωρευθῶν καί νὰ τὰς λατρεύουσι καί νὰ τὰς κάμουν βασιλισσάς των καί νὰ καταθέσουν πρὸ των ποδῶν των ὄλους τοὺς ἠσαυρούς των μεταλλείων των καί . . . τῆς καρδίας των.

Ἐπέστραψαν λοιπὸν ἐσχάτως ἀπὸ τὴν μακρυὴν χρυσοφόρον χωρὴν εἰς τὴν πατρίδα των τέσσαρες ἀδελφαὶ γερμανίδες, αἱ ὅποια κατορθώσαν νὰ σχηματίσουν περιουσίαν δύο ἑκατομμυρίων φράγκων, ἐργασθεῖσαι τέσσαρα μόνον ἔτη ὡς πλούστρια καί διαγαγούσαι βίον ἐντιμῶτατον. Οἱ πλουσιώτεροι μεταλλωρυχοὶ προσεβήθησαν πολλὰκις ἐν τὰς μωρευθῶν, ἀλλ' αὐταὶ ἠρήθησαν ἐπιμύοντες, ἔνα μόνον ἐπιδιώκουσαι, νὰ κάμουν περιουσίαν καί νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Γερμανίαν ὅπου βοηθήσουσι τοὺς πτωχομένους γονεῖς των.

Αἱ τέσσαρες αὐταὶ γερμανίδες εἶχαν μεταβῆ εἰς τὸ Κλοντάκ ἐκ των πρώτων. Χρήματα δὲν εἶχαν,

θένον, ὅραϊε δὲ νὰ τὸ καταστήσῃ παραγωγόν, καλλιεργούσα φυτὰ. λαχανικὰ καί ἄνθη. Εἰς τὸ πρότυπον αὐτὸ σχολεῖον ἐκμαθάνεται ὡσαύτως τελείως ἢ κτηνοτροφία, ἢ ὀρνιθοτροφία, ἢ γαλακτομία καί ἢ τυροκομία. Ἐνοεῖται δὲ ἡ ἐκπαίδευσις εἶναι θεωρητικὴ ἄμα καί πρακτικὴ, τοιαῦται δὲ εἶναι αἱ ἐπιτελούμεναι καθημερινῶς πρόδοσι, ὥστε ὁ γυναικεῖος κόσμος εἰς τὴν Ἀγγλίαν καταλήθῃ ὑπὸ ἀληθοῦς ἐνθουσιασμοῦ, ἤδη δὲ καί ἄλλαι προσευτικαὶ ἀγγλίδες, μμουμεναι τὸ παράδειγμα τῆς καίσης Βάρβει, σκέπτονται ν' ἀνοίξουν καί ἄλλας παρομοίας σχολὰς, των ὁποίων τὴν ὠρελιμύτητα καί τὴν ἀξίαν δι' ἐν ἔθνος θέλει νὰ ζῆσῃ καί νὰ προσδεύῃ δὲν εἶναι βεβαίως ἀνάγκη νὰ σὰς καταδείξωμεν.

ΠΟΥ ΠΛΟΥΤΙΖΟΥΝ ΑΙ ΠΛΥΣΤΡΑΙ

ἐκτός των ἀπαραιτήτων ἐξόδων τοῦ ταξιδίου, καί αὐτῶν μετρημένων. Εἶχαν ὅμοι θάρρος, δραστηριότητα, μυαλό καί πείραν μεγάλην εἰς . . . τὴν τέχνην τοῦ πλύνειν ρούχα.

Εἰς τὸ Κλοντάκ ἐγκαταστάθησαν εἰς ἓνα πρόχειρον παράπηγμα, ὅπου τὰς βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα μας. Τὸ χρέμα ἤρμισεν νὰ συρρῆ εἰς τὰ θυλάκια των ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας. Δι' ἓνα πούκαμισο ἢ ἓνα ἐσώθρακον πού ἔπλεναν ἱμαίωσαν ἀπὸ τοὺς μεταλλωρυχοὺς μίαν λίραν. Βραδύτερον ὅμως ἀναπτύχθη ἐπικίνδυνος ἀνταγωνισμὸς. Ἦρμισαν καί ἄνδρες νὰ ἐξασκοῦν τὸ ἐπάγγελμα τῆς πλύστρας, ἀπὸ ἀπεικνήτου τῶν προσδοκῶν. Ἄλλ' αἱ τέσσαρες γερμανίδες ἤσαν δημοφιλέσταται. Ὅλοι οἱ μεταλλωρυχοὶ τὰς ἠγάπων διὰ τὴν ἐργατικότητά των καί τὴν τιμιότητά των. Ταῖς κατασκουνοῦσαν μίαν καλύβην καί εἰς καθὲ ἄνθρωπον πού ἤγγετο διὰ πρότην φορὰν εἰς τὸ Κλοντάκ τὰς συνίστων ὡς τὰς καλλιτέρας πλύστρας τοῦ τόπου. Εἰς τὸ πλυσταρεῖ των ἐμαγαζέτο δὴ ἡ νεολαία τοῦ Κλοντάκ, προσπαθεύσα νὰ κατακτήσῃ τὴν καρδίαν των. Ἄλλ' αἱ τέσσαρες ἀδελφαὶ ἐβάνησαν ἀνένδοτοι, καί ἀπὸ ἐπιλοῦνται τὸ ἔσκασαν διὰ τὴν πατρίδα των, ὅπου ἐπιστρέφουσι τώρα πλούσιοι καί εὐτυχεῖς διὰ νὰ καταστήσουν τοιοῦτους καί τοὺς γονεῖς των.

ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ

ΤΗ Α Φ.

Ἀφρημένος, κύπτων ἐπὶ τῆς τραπέζης του, φυλομετρεῖ κομψὸν βιβλίον κατασκουσιμένον.

Τὸ βλέμμα του πενθίμως προσηλούμενον, ἐνίστα ἀτενίζει μετὰ προσοχῆς ἐνὰς σελίδα του καί κάπου κάπου προσηλοῦται ἐξω εἰς τὸν μελαγχολικὸν ὄριζοντα καί πάλιν περικαλεῖται εἰς τὰς κητρισιμένους τοῦ βιβλίου του σελίδας.

Αἴφνης ἡ ὄψις του ταράσσεται.

Τὸ βλέμμα του θελοῦται οἰσίνε ποθοῦν τὰ δάκρυα. Ἡ χεὶρ του θίγει μικρὸν ἀνθύλλιον, τίς εἶδε, πόσον χρόνον εὐρακόμενον ἐνὶ ἐντὸς των κόλπων τοῦ κητρισιμένου του βιβλίου, ξηρὸν, μαραμμένον, ἄοσμον. Ἡ θεία φαίνεται τοῦ ἀνθύλλου τούτου τῶ ἐνθουμίζει σελίδας γλυκυνπικροῦ τῆς ζωῆς του, ἐγείρει ἐν τῇ ψυχῇ του ροβερὸν ἀνεμοστρόβιλον, οὐτινος ἡ παραγῆ ἀπεικονίζεται ἐν τῇ ὠραῖᾳ ἀνδρικήᾳ μορῇ του.

Χωρὶς νὰ τὸ ἀποσπάσῃ ἐκ τῆς θέσεως, ἐν ἧ ἀπὸ πολλοῦ κεκολλημένον μένει, μετ' ἔμενον τὴν χεῖρα ἐκτυλοῦται τὴν πλησίον του ἐπιστολὴν, κρυμμένην πρὸ πολλοῦ, ἐντὸς των αὐτῶν σελίδων. . . .

Ὡ! ποσάκις τὸ μικρὸν αὐτὸ γράμμα, ποσάκις ἀνέγνωσεν ἐν τῇ σιγῇ τὸν ὄμματιόν του τῆ μελαγχολικῇ! Ποσάκις κατέβραζε μετὰ δάκρυου πικρα καί ἀνορελῆ!

Ὡ! ποσάκις νύκτας διήλθεν ἄγρυπνος καί ἄφανος, τὰς κρυερὰς γραμμάς του ἀτενίζων, μετὰ τὴν καρδίαν μνηστῆν καί τὴν ψυχὴν βεβουθισμένην εἰς ὀδύνην ἀρητον, ἀπελπίει, κλαίει, ὅπως στεναγμοὺς ἀσκή νὰ ἐκφύουν των πονούντων σπλαγγχων του ἐνεκ' αὐτοῦ!

Ἦτο τὸ τελευταῖον γράμμα της. Αἱ τελευταῖαι δι' αὐτὸν λέξεις ἐκείνης, δι' ἣν τόσα ἔχυσα δάκρυα, ἦν τῶσον ἠγάπησεν, δι' ἣν τόσα καί τόσα ὑπέμεινε:

Πολλὰς ἐπιστολάς τῆς εἶχεν, ἐρωτὰ διάπυρον ἀποπνεύσας, ἀγάπην ἀνεμήνευτον, παράφορον ἀγάπην, ἀλλὰ τὰς ἔκαυσε πρὸ πολλοῦ, τὰς ἔκαυσε ἐν στιγμῇ ἐξάφνης ὀξείας καί μόνον ἡ τελευταία διεσώθη, ληθμονηθεῖσα μετὰ των σελίδων προσηλούμενου βιβλίου ἢ μάλλον σκοπιμῶς ἐκεῖ φυλαχθεῖσα εἰς σκληρὰν ἀνάμνησιν ὄλων των λοιπῶν. . . .

Καί διετηρεῖτο τὸ φαρμακικὸν αὐτὸ γράμμα τῆς μῆνης ὀλοκλήρους συνσηφιμένον ἐντὸς τοῦ βιβλίου, διετηρεῖτο σφόν καί ἀβλαβὲς ἐπὶ μῆνας ὀλοκλήρους, πενθίμως, πάντοτε λαλοῦν ἐν τῇ τρωθείσῃ καρδίᾳ του, ἀποτελοῦν τὴν κατακλιθεῖσα γλυκυνπικροῦ καί ἀληθμοσύνητος τῆς ζωῆς του σελίδος. . . .

«Μὴ κλαίης πλέον, ἀγαπητῆ μου.»

«Μὴ κλαίης. Ἀπομόνησόν με διὰ πάντος.»

«Ὁ ἔρωσ εἶνε πωρεττός, εἶνε ἀσθένεια ἐξ ἧς ἴαθην ἐγώ. Θὰ ἰαθῆς καί σὺ, ἀλλ' ἀπαιτεῖται θέλησις.»

«Ἐγραψεν ἡ Μαγδαληνὴ πρὸς τὸν Στέφανον ὅταν ἀπεφάσισε νὰ συζευχῆ τὸν Ἐδουάρδον. Ἐγὼ τὴν ἐμμήθην κατὰ γράμμα. Προσπάθησον καί σὺ νὰ μιμηθῆς ἐμὲ καί θὰ τὸ κατορθώσῃς, ἀρκεῖ νὰ θελήσῃς. Θέλω νὰ εἶμαι εὐλιχρός:»

Τὸ βλέμμα σου δὲν μεθελγει πλέον. Τὸ εὐχρημά σου μεῖ εἶνε ψυχρὸν. Ἡ καρδία μου ἔπαυσε πλέον νὰ ἀλλοτρεῖ διὰ σὲ καί μενεῖ ἀναίσθητος εἰς τὰ δάκρυα τῆς ἐρωτῆς σου. Μέρμιρον ἐμυνητὴν διὰ τὸ σφάλμα μου καί σπειδῶν τώρα νὰ τὸ διορθώσω. Μὴ με καταρασθῆς. Ἀγάπησον ἄλλην. Φύλαξέ τοὺς στεναγμοὺς σου καί τὰ φλογερά σου δάκρυα δι' ἄλλην, δυναμένην νὰ τὰ εὐνοήσῃ. Εἰς ἐμὲ οὐδέμιν κάμουν ἐντύπωσιν. Δὲν με

συγκινεῖν ποσῶς. Καί δὲν με συγκινεῖν διότι οὐδέμιν πλέον αἰσθάνομαι πρὸς σὲ ἀγάπην. Ἡ καρδία μου ἀνῆκε εἰς ἄλλον.»

Αὕτῃ εἶνε ἡ κατακλιθεῖς τῆς ἐρωτικῆς του ἱστορίας. Αὐτὰ τῶ εἶνε γράφῃ διὰ τελευταῖαν φορὰν ἡ ἀγαπημένη του. Καί εἰς ἐκάστην αὐτῶν ἀνάγνωσιν τὸ θέλημα του θελοῦται. Ἡ καρδία του συσφιγγεται. Ὁ νοῦς του στροβιλλίζεται δαιμόνως. Δὲν κλαίει. Συγκρατεῖ τὰ δάκρυα. Δὲν καταράται, διότι ἀγαπᾷ εἰστί. Δὲν μετανοεῖ, διότι ὁ ἔρωσ δὲν τὸν ἀφίνει νὰ κρῖνη, δὲν τῶ ἐπιτρέπει νὰ ἰδῇ ψυχραῖμος τὴν ἀληθῆ, τὴν γυμνήν εἰκόνα τῆς ἐρωμένης του, νὰ κανονίσῃ τὴν πορείαν του συμφώνως πρὸς τὴν ἰδικὴν τῆς. Εἶνε ὄργανον τυφλόν. Εἶνε σκιά ἐκείνης. . . .

Καί στρέφει κ' ἐπαναστρέφει τὸ γράμμα μετὰ των δακτύλων του. Καί ἀτενίζει τὸ ἐγγύς ξηρὸν ἀνθύλλιον. Καί ρίπτει τὸ βλέμμα ἐναλλάξ ἐπ' ἀμφοτέρων. . . .

Αἴφνης ἐγείρει' ἐν ὄρει. Ἀνοίγει μετὰ βίας μίαν θήκην τοῦ γραφείου του, ἐξάγει τὴν εἰκόνα ἐκείνης, περιτυλοῖται αὐτήν μετὰ τὸ γράμμα τῆς, κολλᾷ ἐπάνω τὸ ξηρὸν ἀνθύλλιον τῆς, καί ἀνάπτων ἐν κήρῳ πυρπολεῖ τὰ τρία αὐτὰ ἐνθουμια, καί ἡ σποδὸς των ἑλαφρῶς θροοῦσα καταπίπτει ἐπὶ τῆς τραπέζης του, ἐνθ' αὐτὸς, μετὰ τῆς ὄψεως μένει καί μ' ὀφθαλμοὺς ἐκ των θαυμάσιων πλημμυροῦντας, δὲν δύναται νὰ συγκρατήσῃ πλέον τοὺς λυγμοὺς του καί κλαίει, κλαίει, ἀσπαζόμενος τὴν τέφραν ἀπορῆτως. . . .

Γ. Α. Τζανετάκης.

Η ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΜΑΣ

Ἡ λύσις τῆς ἐρωτήσεώς μας τοῦ παρελθόντος φύλου, εἶναι:

ΧΩΜΑ
ΩΡΑΙΑ
ΜΑΙΑ
ΑΙΑΣ

Ἐπιτυχεῖς ἀπαντήσεις μας ἀπέστειλαν οἱ καί αἱ ἐξῆς:

Ὁ ἄλλοτε ἦρωσ τῆς φευγάδας καί νῦν πρῶην ὑπουργός, Ὁ φιλολογημαθηματικὸς ποταμῶν, Ὁ φιλόλογος τῆς ὁδοῦ Πραξιτέλους, Ὁ Μουσταφάβης τοῦ Λεοντίου, Παλκοκίαι τῆς ὁδοῦ Κολοκυθῶν, «Μελόχα ρε πὸς σὲ λιένε», Ὁ συμπάθησας ἦν δὲν ἐγνωρίσει, La belle Lisa de la Bue d' Eole, Ἰωάννης Μπάρι, Βραχὺὸς ἀκτῆ Κωνσταντίας, ὁ ἐξ Ὁλύβου καταγόμενος, Ἰωάννης Πάριος, Βασιλικὴ Κωνσταντοπούλου (ἐξ Ἀγρίας), Ἐλευσίνιος, Παῖτρα Σαπφῶ, Εὐφροσύνη Δασίρη, Τὸ ξερὸ μου κεφάλι, Ὁ δὲ τῆς «Κυριακάτικης» μετριάων τὴν μονοτονίαν του, Εὐφροσύνη Δαλέκου, Ὁ δραπέτης τοῦ Δρομοκαίτειου, Γ. Μ. Ἀγγέλης, Σπυρ. Κτιστόπουλος, Λουδοβίκος ΙΑ'. Ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν περὶπατον, Τὸ κουταλομαχαροπῆρονον, Ὁ στραβὸς χάρακας, Τὸ κολίβι τοῦ μελανοῦ, Κ. Ἐπ. Ἀμβροσιάδης, Ἡ καμπάνα τῆς ὁδοῦ Σάντου, Ὁ βράχος τῆς ἀκτῆς (Μάλισσα), Τὸ φίλὸ τακουάκι, Ἀν. Κεραλωνίτης, Ἡ οἰκία χορὶς φῶς, Ὁ Σελινεμαϊντανσώλης, Ὁ Μανώλαρος (τὸ ἄλλο δυσανάγνωστον), Δὸν Χ. Βαζιλιῶν, Ἡιστροπῆτον, Μέγας Θεοδόσιος, Ἀν. Β. Παυλιδου καί Βιάζ.

Τὸ βραβεῖον λαμβάνει ἡ Καταραμένη. Παρεβίβησαν πολλὰ ὀνόματα λυτῶν ὡς δυσανάγνωστα, ἀλλὰ δὲ διότι ἀπεστάλησαν πέραν τῆς μεσημβρίας τῆς παραλήθουσας Πέμπτης.

Ὁ κ. Μ. Πιάγκος ἐρωτᾷ σήμερον: «Ποῖα λέξις ἔχει μακρὸν Η;»

Εἰς τὸν λῦτην θὰ δεθῆ ἐν ἀπὸ τὰ καλλήτερα μυθιστορήματα τοῦ βιβλιοπωλείου μας.

Θυμώδης κάτοικος τῆς ὁδοῦ Τριπόδων, Ἀναξωγοῦν Ἥλιος, Τὰ μαύρα γυαλιὰ τῆς ὁδοῦ Καλλιφρονᾶ, Ὁ ναύαρχος τῆς Ἐλθετίας, Τύραννος τῆς ὁδοῦ Θεουκίδου, Κάτοικος ὁδοῦ Κυρρήτου, Ὁ λημονηθῆς ἔρωσ, Ὁ γαῖδαρος των γαϊδαρῶν, Ἐγὼ πού θὰ πάρω τὸ βραβεῖον, Τὰ παρδάλα ματάκια τὸ στανοῦ των Πευκαίων, Φαγωνίχης Γ' Γυμνασίου, Μαθητρία παρθεναγωγείου Κ. Δαλαισμα, Ὁ μικρὸς βιολιτῆς, Τὸ ἀγροῖα τοῦ Φαλῆρου, Ἡ Κουταμάρα πού με δέρνει, Μαθητῆς Πρωτονοταρίου, Ὁ καταδικωμένος Λαγός, Δραπέτης Φρενοκομείου, Τὰ μαύρα μάτια τῆς Οὐρανίας, Ἡ ξανθὴ κόμη, Ὁ Ρίβος Μερκουράκης, Ὁδὸς Σωκράτους ἀριθ. 14, Τὸ Ζλάτι, Δ. Κ. ΚΑΛΑΙΒΩΚΑΣ, Ἐνας με πλυστὸ εἰσητήρη, Κωνστ. Ρασιδάκης, μαθητῆς Γυμνασίου (ἐκ Σύρου), Τρία Πηγάδια κ' ἡ Μύκωνος, Ζωοδόχου 55—66, ΓΒΑ 34, Ἐσπερινούλα, La cruelle repente, Ὁ Πικουλοῦς, Τροικανάκης, Μαῖα ἀπόλυτος, Ἀγκουροσουλτοματσαλάτα, ὁδὸς Σοφοκλέους ἀρ. 12, Ἡ γλήγορη Πένα.

Ἡ Νύμφη τῆς Κούλουρης, Μίμαρος, Ὁ λημονημένος στῆν ἐρημίᾳ, Ἡ γκρινιέρα τῆς ὁδοῦ Κολοκυθῶν, Θεόδουλος Ρασιδάκης, μαθητῆς γυμνασίου (ἐκ Σύρου), Ὁ κατηγορούμενος υἱός, Ὁ ποδῆλατῆς, Ἀληθμονήτος 10 Σιπταμῆριον, Μαθητῆς ὁθῆς Λυκαίου, Κάλυξ μαθητῆσις Μαργαρίτας, Ἀρτομῆς Α. Τόμπλερ, Ὁ ὠραῖα τριανταφυλλία, θὲ νὰ μου ὀσπῆς δύο φίλά; Ἡ πένθιμος καλιὰ τῆς ἰτίαις, Ἀγράμπελη, Βύρων Ἰακωβίδης, Παλλὰς Ἀθήνη, Φρειδερίκος Πλημῶν, Τρικνίδα, Ἡ πάντας ἔρωσα Ἀρσενικός τῆς ὁδοῦ Ἀλωπεκῆς, Ἡ καλικελάδος ἀδῶν, Κύρος Σιμῆ, ὁ τακτικὸς λῦτης, ὁ ἰδανικός ἔρωσ, Τὸ μυροπλοῦτον ἔαρ, Ἀντώνιος Μιζῆς, Ὁ ἄγρυπνος νεῦς, Τὸ κάρρον τῆς ἀτυνομίας, Τὸ ὄζυλον, Τὰ νευροπάστα, Ἡ πενθεῦσα κυπάρισσος, Μαραμένος μενεξῆς (μάλισσα), Τηλ. Θ. Κανάκης, Ὁ νυροκοκόμωτος, Χλεπίτσας ὁ Κογύγης, Ἀπ. Ν. Περίωτης, Τὸ τσιγαροχάρτο Γερμισμένη μάνουρα, Τὸ ἐνθῦημα ἀτυχῶς παρελθόντος, Ἐνας ἀβράβευτος, Κάλυξ τοῦ μαρμαρινῆς ἴου, Ἀλφρέδος καί Ε... Δ. Χρυσανθάκης, Ἡ γυναικία οἰκία, Εἰς ζωγράφος, Φρειδερίκος, Λευκὴ, Δικαιητῆς τοῦ 29ου περιπέλοβλου, «Θὰ σὲ σκοτώσω», ὁ ἐρῶμενος Μάριος, Ἡ κατηγομένη, ὁ εὐχόμενος πρόσοδον τῆς «Κυριακάτικης», Ἡ τυφλὴ ἀνθοπωλις, Τὸ ληθμονηθὲν μαθητάκι, Σαλιμαρούρας, Ὁ φρικαλέος Οὐραγκουτάγκος (εἰπέτε τοῦ φίλου σας ἐτι ἡ ἐρωτήσις του θὰ δημοσιευθῇ προσεγῶς καί τὸν εὐχαριστοῦμεν ἢ μάλλον σὰς εὐχαριστοῦμεν), Μυροδιόπουλος, ὁ ξανθὸς φιλόλογος τῆς ὁδοῦ Πραξιτέλους, Ὁ Μουσταφάβης τοῦ Λεοντίου, Παλκοκίαι τῆς ὁδοῦ Κολοκυθῶν, «Μελόχα ρε πὸς σὲ λιένε», Ὁ συμπάθησας ἦν δὲν ἐγνωρίσει, La belle Lisa de la Bue d' Eole, Ἰωάννης Μπάρι, Βραχὺὸς ἀκτῆ Κωνσταντίας, ὁ ἐξ Ὁλύβου καταγόμενος, Ἰωάννης Πάριος, Βασιλικὴ Κωνσταντοπούλου (ἐξ Ἀγρίας), Ἐλευσίνιος, Παῖτρα Σαπφῶ, Εὐφροσύνη Δασίρη, Τὸ ξερὸ μου κεφάλι, Ὁ δὲ τῆς «Κυριακάτικης» μετριάων τὴν μονοτονίαν του, Εὐφροσύνη Δαλέκου, Ὁ δραπέτης τοῦ Δρομοκαίτειου, Γ. Μ. Ἀγγέλης, Σπυρ. Κτιστόπουλος, Λουδοβίκος ΙΑ'. Ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν περὶπατον, Τὸ κουταλομαχαροπῆρονον, Ὁ στραβὸς χάρακας, Τὸ κολίβι τοῦ μελανοῦ, Κ. Ἐπ. Ἀμβροσιάδης, Ἡ καμπάνα τῆς ὁδοῦ Σάντου, Ὁ βράχος τῆς ἀκτῆς (Μάλισσα), Τὸ φίλὸ τακουάκι, Ἀν. Κεραλωνίτης, Ἡ οἰκία χορὶς φῶς, Ὁ Σελινεμαϊντανσώλης, Ὁ Μανώλαρος (τὸ ἄλλο δυσανάγνωστον), Δὸν Χ. Βαζιλιῶν, Ἡιστροπῆτον, Μέγας Θεοδόσιος, Ἀν. Β. Παυλιδου καί Βιάζ.

Τὸ βραβεῖον λαμβ

ΣΕΛΙΣ ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

1) **Ἐνδυμασία κορασίδος δέκα ἐτῶν** — Φούστα ἐκ μαλίνου ὑφάσματος κοτσίδικου· τὸ Μπολερό ἐξ ἐριούχου χρώματος πρασίνου· τὸ περιλαίμιον καὶ κραβάτα πράσινα· καπέλο πράσινον με λευκὰ φτερά.

2) **Ἐνδυμασία κορασίδος δεκατεσσάρων ἐτῶν**. — Ἐκ μουσουλίνης χρώματος στακτι ἀνοικτοῦ, με πέντε πιέτες εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς φούστας. Ἄνω κόρμιον μπλουζέ, τὰ μανίκια στενὰ ἐκ τοῦ ἰδίου ὑφάσματος. Μπέρτα ἀπὸ σουρὰ πλισέ· περιλαίμιον ἐκ σουρὰ πλισέ, ζώνη ἐκ καφέ βελούδο. Καπέλλο ἐκ ψάθας καφετιάς με φιδόγκους καφέ καὶ κρέμ.

3) **Ἐνδυμασία κορασίδος δώδεκα ἐτῶν** — Ἐκ μεταξωτῆς ρεδιγκότας χρώματος οὐρανό, μανίκια στενὰ ἐκ γκιπούρ ζώνη οὐρανό, μεταξωτή. Καπέλο ψάθα οὐρανό καὶ δύο μεγάλα ὠραία φτερά οὐρανό μετ' ἀνθοδέσμης ἀνθέων.

4) **Ἐνδυμασία κορασίδος δέκα ἐτῶν** — Ἐκ λευκῆς βεγγαλίνης με ρίζες τριανταφυλιές. Ἡ φούστα με τρεῖς φραμπαλάδες ἐκ λευκῆς μουσουλίνης. Τὸ ἄνω κόρμιον ἐμπροσθεν μπλουζέ με μπέρτα ἐκ λευκῆς μουσουλίνης καὶ μαῦρο βελούδο· μανίκια στενὰ ἀπὸ μπεγγαλίνη. Ζώνη ἐκ μαύρου βελούδου καπέλλο ἐκ ψάθας καὶ τούλι τριανταφυλλιά, καὶ πτερίγον μαῦρα.

5) **Φούστα ἐξ ἐριούχου** χρώματος στακτι με δύο φραμπαλάδες ἄνω κόρμιον καὶ με μπάσκα κοντή· φυλτισένια κουμπιά. Περιλαίμιον ἐκ βατίστας λευκῆς κραβάτα με δαντέλες μανίκια στενὰ· καπέλο ψάθα στακτι γαρνιρισμένο με τούλι καὶ με δαντέλες χρώματος Ἐβαντάγγ.

6) **Ἐνδυμασία κορασίδος δεκατεσσάρων ἐτῶν**. — Φούστα ἴσια γαρνίρεται με μαῦρο βελούδο· ἄνω κόρμιον βλουζέ με ρεβέρ ἐκ μαύρου βελούδου καὶ μουσουλίνης· καπέλο ψάθινο με ὠραίους φιδόγκους, τοὺς ὁποίους κρατεῖ μετὰ κόρπη ἐκ στράς καὶ πτερόν.

7) **Ἐνδυμασία κορασίδος δεκατεσσάρων ἐτῶν**. — Ἐξ ἐριούχου δύο σακῶν ἢ φούστα σκούρα καὶ ἡ τουνίκα ἀνοικτοτέρα στρογγυλά κουμπάκια εἰς τὸ ἄνω κόρμιον καὶ εἰς τὴν φούσταν. Κραβάτα ἀτλαζοτὴ κόκκινη· καπέλλο ψάθινο, με πτερά ἐγκράντα καὶ ἄνη.